

ΝΕΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΕΣ ΠΛΑΝΕΣ

Κριτική στο άρθρο του κ. Ιωάννου Χαραλαμποπούλου
«Η Γέννηση του Ηλίου-Χριστού, ιχνηλατημένη σε μια πανάρχαια παράδοση...».

Εν Πειραιεί

πρωτοπρεσβ. π. Άγγελος Αγγελακόπουλος

5-2-2013

εφημέριος Ι. Ν. Αγίας Παρασκευής Καλλιπόλεως Πειραιώς

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	2
A) Νεοειδωλολατρικές περιπλανήσεις	
α) Τα μυστήρια της Εκκλησίας.....	3
β) Η ταύτιση των Χριστουγέννων με την ημέρα του Ανικητού Ηλίου και τον εορτασμό του Χειμερινού Ηλιοστασίου	
1) Πώς καθιερώθηκε η εορτή των Χριστουγέννων;.....	6
2) Τί ακριβώς εόρταζαν οι ειδωλολάτρες την 25η Δεκεμβρίου;.....	8
3) Τί συνέβαινε στις εορτές αυτών των ειδωλολατρών;	
i) Τα βρουμάλια.....	9
ii) Τα Σατουρνάλια.....	10
iii) Οι Καλένδες.....	10
γ) Ο Ιησούς Χριστός.....	11
δ) Το σπήλαιο και η φάτνη.....	12
ε) Η θεώρησις του χρόνου.....	13
στ) Η παρθενική γέννησις του Χριστού.....	14
ζ) Τα Άγια Επιφάνεια, Θεοφάνεια και το Πανάγιον Πνεύμα.....	17
η) Ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός.....	19
θ) Οι αρχαίοι φιλόσοφοι· οι προ Χριστού προφήτες.....	20
ι) Το (παγκόσμιο) Χριστουγεννιάτικο δένδρο.....	21
B) Η μεταμόρφωσις του αρχαίου Ελληνισμού από τον Χριστιανισμό.....	24
Επίλογος.....	27

Εισαγωγή

Στην εφημερίδα 'Ελεύθερη Ώρα' της 28-12-2012 στη σελίδα 12, φιλοξενείται άρθρο του κ. Ιωάννου Χαραλαμποπούλου (εις το εξής κ. Ι. Χ.), εκδότου του Ελληνοκεντρικού περιοδικού 'Απολλώνειο Φως', με τίτλο «*Η Γέννηση του Ηλίου-Χριστού, ιχνηλατημένη σε μια πανάρχαια παράδοση...*». Επειδή ο συγγραφέας αναμασά γνωστές νεοπαγανιστικές θέσεις κυρίως για το Πανάγιο και Πανάσπιλο Θεανδρικό Πρόσωπο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, προχωρούμε στην αναίρεση και ανασκευή των παραδέκτων αυτών θέσεων.

Τα τελευταία χρόνια, δυστυχώς, έχει κάνει ισχυρή την παρουσία της η νεοειδωλολατρεία ή νεοπαγανισμός. «Πρόκειται για ένα πολυποίκιλο θρησκευτικό μόρφωμα, το οποίο ανάγει την καταγωγή του σε αρχαίες πρωτόγονες πολυθεϊστικές θρησκείες και παραδόσεις του απώτερου παρελθόντος. Εκδηλώνεται ως προσπάθεια αναβιώσεως πανάρχαιων ειδωλολατρικών θρησκειών και δρωμένων. Έχει έντονο φυσιοκρατικό και πανθειστικό χαρακτήρα. Διακατέχεται από ένα περίεργο θρησκευτικό εθνικισμό, αγγίζοντας σε πολλές περιπτώσεις επικίνδυνες εθνοφυλετικές θεωρίες και πρακτικές. Εδώ και δύο περίπου δεκαετίες προσπαθεί να κυριαρχήσει στην κοινωνία. Θεωρεί ότι ο μονοθεϊσμός, και κυρίως ο Χριστιανισμός, ευθύνεται για τον «πνευματικό μεσαίωνα», στον οποίο δήθεν οδήγησε την ανθρωπότητα, αφότου επεκράτησε και της στέρησε την «λαμπρή πολιτισμική πορεία» των εθνικών ειδωλολατρικών θρησκειών! Άμεσος στόχος των φανατικών νεοπαγανιστών είναι να «αποτινάξουν το μονοθεϊστικό ζυγό», όπως ισχυρίζονται, να αναβιώσουν τις «πατρώες εθνικές θρησκείες», επαναφέροντας τον κόσμο σε «τροχιά προόδου»!

Το φαινόμενο της νεοειδωλολατρίας στη χώρα μας έχει μια ιδιάζουσα μορφή. Οι Έλληνες νεοπαγανιστές ή δωδεκαθεϊστές ή «εθνικοί» ή «αρχαιολάτρες», όπως αυτοαποκαλούνται, αγωνίζονται να συνδυάσουν εντέχνως τα ποικίλα θρησκευτικά τους μορφώματα με το αρχαιοελληνικό κλέος και πολιτισμό. Φθάνουν στο σημείο να μονοπωλούν και να οικειοποιούνται τον αρχαιοελληνικό πολιτισμό και να επιχειρούν να αποξενώσουν από αυτόν το σύνολο του Ελληνικού λαού, που δεν ασπάζεται τα θρησκευτικά τους «πιστεύω». Ακόμη και την ιδιότητα του Έλληνα θέλουν να αποστερήσουν από τους μη παγανιστές! Σύμφωνα με επίσημες ανακοινώσεις τους «γνήσιοι Έλληνες είναι μόνον όσοι ασπάζονται την πατρώα θρησκεία», δηλαδή την αρχαία ειδωλολατρική θρησκεία»¹!

---

¹ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, *Η προσπάθεια αναβιώσεως της ειδωλολατρίας*, εκδ. Ειδική επιτροπή αρχαιολατρίας-νεοειδωλολατρίας.

Α) Νεοειδωλολατρικές περιπλανήσεις

α) Τα μυστήρια της Εκκλησίας

Οι Νεοειδωλόλατρες ισχυρίζονται ότι τάχα ο Χριστιανισμός μιμήθηκε τις θεωρίες, τούς μύθους και τις τελετές των αρχαίων ειδωλολατρών, χωρίς να ἔχη σχεδὸν τίποτε αὐθεντικὰ δικὸ του.

Την ίδια θέση εκφράζει και ο κ. Ι. Χ., όταν λέει ότι «η περίοδος του Δωδεκαημέρου... αποτελεί μια περίοδο ἐμφορητή συμβολισμῶν τόσο στην χριστιανική παράδοση, όσο κυρίως στην αρχαία περίοδο, ἀπὸ την οποία ἠντλησαν οἱ μεταγενέστεροι οὐκ ολίγους συμβολισμούς, ιεροτελεστίες... », ότι «... υφίσταται διαιώνιση των ἰδίων μυσταγωγικῶν παραδόσεων και των πανάρχαιων δοξασιῶν των Ἑλλήνων, ὑπὸ τη μορφή ἐννηλαγμένων προσώπων» και ότι «η νέα θρησκεία κινήθηκε ἐπάνω στους ἤδη χαραγμένους ἄξονες των Ἑλλήνων».

Χρειάζεται ἄραγε προσπάθεια ἀνασκευῆς αὐτῆς τῆς κατηγορίας; Τί κοινὸ ὑπάρχει μεταξύ Χριστοῦ και εἰδώλων; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ὑποδείξει κάτι ἀνάλογο τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Χριστιανῶν, ὅπου «τὰ φοβερὰ τελεσιουργεῖται»; Ἡ κάτι ἀνάλογο μὲ τὸ «Πιστεύω» και τὰ ἱερὰ δόγματα τῆς ἀμώμου Πίστεώς μας; Τί σχέσι ἔχουν οἱ μῦθοι τῶν ειδωλολατρῶν μὲ τὴν ἱστορική πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς μποροῦν νὰ συγκριθοῦν οἱ ἀναισχυντίες και ἐμπάθειες τῶν ψευδοθεῶν τοῦ Ὀλύμπου μὲ τὸ μοναδικό, ἱστορικό, πανάγιο πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ»¹, και γιὰ τὴν ἀγάπη και τὴν σωτηρία μας ἔγινε ἄνθρωπος και ὑπέμεινε σταυρὸ ἔκουσίως;

Γράφει εὐστοχα και ἀποδεικτικὰ ὁ Ἱερομόναχος π. Λουκάς Γρηγοριάτης γιὰ τὸ ἐν λόγω θέμα:

«**Παρατηροῦμε** ὅτι οἱ ἀρχέγονες πανανθρώπινες μνημεις κατεγράφησαν ἀπὸ τοὺς λαοὺς ἀναλόγως πρὸς τὴν παιδεία και τοὺς στόχους τους. Ἔτσι π.χ. θεωρῶ ὅτι οἱ περὶ θεογονίας ἀπόψεις τοῦ Πλάτωνος εἶναι «ἀθηνοκεντρικες», προβάλλουν μία ἀθηναϊκή ὑπεροχή (βλ. π.χ. περὶ Ἀτλαντίδος), τὴν ὁποία δὲν συμμερίζονται οὔτε ἄλλοι μεταγενέστεροι Ἑλληνες ἀρχαῖοι συγγραφεῖς (Διόδωρος ὁ Σικελιώτης). Ἐπίσης εἶναι φυσιοκεντρικες, καθόσον προσωποποιοῦν (και θεοποιοῦν) στοιχεῖα τῆς φύσεως, και ἐπιπλέον δὲν ἀνάγουν στὴν γνῶσι τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος γι' αὐτὲς εἶναι αὐθύπαρκτος και αἰώνιος και οἱ θεοὶ και οἱ ἄνθρωποι εἶναι μέρη αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Οἱ ἀρχαϊκὲς πανανθρώπινες προσδοκίες περιγράφηκαν ἀπὸ τοὺς λαοὺς ἀνάλογα και μὲ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι τυχαῖο ὅτι ἡ ἑλληνική μυθολογία εἶναι γεμάτη μὲ θεοὺς και θεές, ποὺ προσωποποιοῦσαν τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων (Ἀφροδίτη, Ἄρης), τὶς προσδοκίες τους (Δήμητρα, Περσεφόνη), τὶς ιδιότητές τους (Ἀθηνᾶ, Ἑρμῆς) ἢ ὅτι οἱ Ἑλληνες μυθολόγοι ἀποδίδουν τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων στοὺς θεοὺς (πολέμους μεταξύ τῶν θεῶν, ἀσέλγειες, κλπ.);

Εἶναι πολὺ πετυχημένη ἡ ἄποψις τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, στὸν κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου λόγο του, ὅτι ὁ προφήτης Μωυσῆς, ἔχοντας τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, περιέγραψε τὶς πανανθρώπινες ἀρχαῖες μνημεις μὲ τρόπο ἁγιοπνευματικό, Χριστοκεντρικό. Στὶς ἐξωπαλαιοδιαθηκικὲς θεογονίες ὁ διάβολος και οἱ δαίμονες του σφετερίζονται τὴν θεία ἐξουσία και παρουσιάζονται νὰ χειρίζονται

¹ Α' Πέτρ. 2, 22.

τις τύχες του κόσμου με τις μορφές του Δία ή του Όσιρι κλπ. Η γνώμη του αγίου Κυρίλλου δεν είναι απλώς ή χριστιανική άποψη του θέματος, αλλά έχει επιστημονική βαρύτητα. Έξ όσων έχω μελετήσει από διάφορες πλευρές, υποστηρίζω την άποψη των Πατέρων της Εκκλησίας ότι πρώτος έγραψε για τα θέματα αυτά ο προφήτης Μωσής (τόν 15ο π.Χ. αιώνα), οι δέ Έλληνες έγραψαν πολύ μεταγενέστερα (ό Όμηρος τόν 8ο π.Χ. αιώνα)»¹.

Επίσης, «... Δεν είναι σωστό να πιστεύει κανείς άβασάνιστα την άποψη του καθενός, διότι υπάρχουν μεγάλα συμφέροντα. Η Νέα Έποχή σήμερα έχει ως βασικό γνώρισμά της τόν συγκρητισμό (τήν εξίσωση όλων των θρησκειών) και για να έπιβληθεί έχει έπιστρατεύσει όσες γνώμες της φαίνονται χρήσιμες. Οί άγιοι Πατέρες από τα πρώτα χριστιανικά χρόνια έγνώριζαν τó πρόβλημα. Η αντίθεσή τους προς όλες τις άλλες μυστηριακές τελετουργίες (μιθραϊκές, έλευσίνιες, αιγυπτιακές, κλπ.) δεν στηριζόταν σε μελέτες σαν τις δικές μας, βάσει χειρογράφων ή εύρημάτων από ανασκαφές, αλλά από την ζωντανή συναναστροφή με τούς ανθρώπους, που τις τελούσαν. Είχαν γι' αυτό τόν λόγο αυθεντική άποψη. Πώς μπορούσαν άλλωστε να δεχθούν επηρεασμούς από ειδωλολατρικές τελετουργίες, όταν με τόση άποστροφή απέρριπταν την ειδωλολατρεία και έκατομμύρια Χριστιανοί έχυσαν τó αίμα τους για τόν λόγο αυτό;

... Η Εκκλησία γνωρίζει ότι τα χριστιανικά μυστήρια και οί χριστιανικές τελετές είναι ή έν Χριστώ τελείωση (όλοκλήρωση) όσων ο προφήτης Μωσής και οί Προφήται σκιωδώς είχαν όρίσει να γίνονται στην ιουδαϊκή συναγωγή. Π.χ. άντι του ναού του Σολομώντος ο Χριστιανικός ναός, άντι του ιουδαϊκού πάσχα ή Θεία Εύχαριστία².

Τα χριστιανικά μυστήρια δεν είναι ειδωλολατρικά δάνεια! Πώς θα τó έδέχοντο αυτό οί πρώτοι έξ Ιουδαίων Χριστιανοί, οί Απόστολοι Πέτρος και Παύλος και οί άμεσοι διάδοχοί τους, όταν ή άπόσταση, που τούς χώριζε από τούς ειδωλολάτρες, ήταν χαώδης; Είναι να άπορει κανείς πως άβασάνιστα (ίσως σκοπίμως) γράφονται βιβλία, τα όποια βρίσκουν «άρχαϊες ειδωλολατρικές έπιβιώσεις»! στα χριστιανικά μυστήρια, π.χ. ναός, ιερατείο, άμφια, τελετές, νηστεία, θυσία, λιβάνι, έορτές, άργίες, κλπ. Δεν βλέπουν ότι όλα αυτά είναι θεσμοθετημένα από τόν προφήτη Μωσή³ πολύ πριν υπάρξουν γραπτά έλληνικά μνημεία (πολλώ μάλλον τελετές); Δεν βλέπουν ότι όλα αυτά στην Εκκλησία λειτουργούν προς δόξαν του Θεού και σωτηρία του ανθρώπου, ένω στις ειδωλολατρικές τελετές τάσσονται στην ύπηρεσία των δαιμόνων;

... Στην ιουδαϊκή λατρεία ο προφήτης Μωσής είχε δώσει βαθύτερο πνευματικό (χριστοκεντρικό-σωτηριολογικό) νόημα, τó όποιο συχνά ξεχνούσαν οί Έβραίοι και χρειαζόταν ή παρέμβαση του Θεού διά των Προφητών προς διόρθωση. Βλέπει κανείς θυσίες, αναφορές και θυμιάματα, όργανικά στοιχεία της Μωσαϊκής λατρείας, να προκαλούν την άποστροφή του Θεού, έπειδή δεν έχουν σωτηριολογική προοπτική

¹ ΙΕΡΟΜΟΝ, ΛΟΥΚΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, Ανέκδοτη έπιστολή για σχετικά θέματα.

² ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΜΑΡΤΥΣ, *Διάλογος προς Τρύφωνα*.

³ Σχ. βλ. Λευιτικό και Δευτερονόμιο.

(ταπεινώση, ειρήνη αισθήσεων και λογισμῶν, ὑπακοή και ἐλευθερία ἀπὸ τὴν ἐγωιστικὴ αὐτονομία ἀπὸ τὸν Θεὸ)¹.

Ἐὰν κάποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι στὸν Χριστιανισμὸ ὑπάρχουν στοιχεῖα ἀρχαιοελληνικῶν τελετῶν και ἐθίμων, κάνουν λάθος... Καὶ μόνο οἱ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν και ἄλλων Συνόδων κατὰ τῶν ἐλληνικῶν ἐπιδράσεων στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἀρκετὲς πρὸς ἀπόδειξη.

... Οἱ αἰρετικοὶ και οἱ ἐθνικοὶ ἔβλεπαν τὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις τῶν Ἀποστόλων και τῶν Ἁγίων και θέλησαν νὰ ἀπομιμηθοῦν τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα τῶν ἐνεργειῶν τους. Ὅπως μέχρι σήμερα οἱ μάγοι και μέντιουμ χρησιμοποιοῦν σταυροὺς και εἰκόνες, γιὰ νὰ κάνουν τὰ ξόρκια τους, γινόμενοι ὄργανα τῶν δαιμόνων παρὰ τοὺς σταυροὺς και τὶς εἰκόνες»².

Λέγει δὲ και ὁ ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Ἀπολογητής, σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸ βάθος τῶν πραγμάτων:

«...τὸν Ἰησοῦν λαβόντα ἄρτον και εὐχαριστήσαντα εἰπεῖν: Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου, τοῦτ' ἐστὶ τὸ σῶμά μου· και τὸ ποτήριον ὁμοίως λαβόντα και εὐχαριστήσαντα εἰπεῖν: Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά μου: και μόνοις αὐτοῖς μεταδοῦναι. Ὅπερ και ἐν τοῖς τοῦ Μίθρα μυστηρίοις παρέδωκαν γίνεσθαι μιμησάμενοι οἱ πονηροὶ δαίμονες· ὅτι γὰρ ἄρτος και ποτήριον ὕδατος τίθεται ἐν ταῖς τοῦ μνουμένου τελεταῖς... ἢ ἐπίστασθε ἢ μαθεῖν δύνασθε»³.

Δηλαδή:

«Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος νὰ κάνουμε «εἰς τὴν ἀνάμνησιν Αὐτοῦ», δηλ. στὴν θεία Λειτουργία, προσφέροντας ἄρτο και οἶνο, αὐτὸ και στὰ μυστήρια τοῦ ψευδοθεοῦ Μίθρα κατὰ μίμηση τῶν Χριστιανῶν ἐδίδαξαν νὰ γίνεται οἱ πονηροὶ δαίμονες· κι αὐτό, τὸ ὅτι δηλ. παρατίθεται ἄρτος και ποτήριον ὕδατος... στίς τελετές τους γιὰ τὴν μνήσι κάποιου νέου μέλους, ἤδη τὸ γνωρίζετε ἢ μπορείτε νὰ τὸ μάθετε»⁴.

¹ πρβλ. «ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω ἄλλ' ἢ ἐπὶ τὸν ταπεινὸν και ἡσύχιον και τρέμοντα τοὺς λόγους μου; ὁ δὲ ἄνομος ὁ θύων μοι μόσχον ὡς ὁ ἀποκτένων κύνα, ὁ δὲ ἀναφέρων σεμίδαλιν ὡς αἷμα ὕειον, ὁ διδοὺς λίβανον εἰς μνημόσυνον ὡς βλάσφημος», Ἦσ. 66, 2-3.

² ΙΕΡΟΜΟΝ. ΛΟΥΚΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, αὐτόθι.

³ ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΜΑΡΤΥΣ, *Ἀπολογία* 66, 3, ΕΠΕ., Θεσ/νίκη 1985, σ. 192. Βλ. και *Ἀπολογία Α'*, κεφ. 54.

⁴ ΙΕΡΟΜΟΝ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, *Νέο-εἰδωλολατρικὲς περιπλανήσεις και ἡ ἀληθῆς ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας*, εκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου, Ἁγιον Ὄρος 2002, σσ. 62-67.

β) Η ταύτιση των Χριστουγέννων με την ημέρα του Ανικήτου Ηλίου και τον εορτασμό του Χειμερινού Ηλιοστασίου.

Ο κ. Ι. Χ. θεωρεί ότι «καθόλου τυχαία η μεγάλη εορτή της Χριστιανοσύνης, η γέννηση του Ιησού, ταυτίσθηκε με την ημέρα του Ανικήτου Ηλίου και τον εορτασμό του Χειμερινού Ηλιοστασίου».

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

1) Πώς καθιερώθηκε η εορτή των Χριστουγέννων;

Είναι πολύ σημαντικό να ξεκαθαριστεί το θέμα αυτό, για να κατανοηθεί τί επικρατούσε την εποχή εκείνη, τί καταργήθηκε με την καθιέρωση της εορτής και πού ακριβώς έχουν τη ρίζα τους πολλά (παγανιστικά) στοιχεία, που αναβιώνουν σήμερα.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα κ. **Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλο**¹, είναι αλήθεια, πως δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε την ακριβή ημέρα της Γέννησης του Χριστού, αφού δεν γίνεται σχετική αναφορά στα Ευαγγέλια. Οι Χριστιανοί φέρεται να εόρταζαν τα Χριστούγεννα σε διάφορες ημερομηνίες, ενδεχομένως και ως κινητή εορτή, όχι όμως στις 25 Δεκεμβρίου. Το βέβαιο, πάντως, είναι ότι αυτά εορτάζονταν ως και τα μέσα του 4^{ου} αιώνα στις 6 Ιανουαρίου, μαζί με τα Θεοφάνια.

Ο άγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος σε ομιλία του για την 6^η Ιανουαρίου τονίζει ότι οι Χριστιανοί εορτάζουν τα Θεοφάνια, διότι ο Θεός εφάνη ως άνθρωπος, αλλά και τα Χριστούγεννα, διότι ο Χριστός γεννήθηκε ως άνθρωπος. Ο Απ. Παύλος παραβάλλει τον Ιησού προς τον Αδάμ. Κι επειδή ο πρώτος άνθρωπος, ο χοϊκός, πλάστηκε την 6^η ημέρα της δημιουργίας, οι Χριστιανοί καθόρισαν την εορτή των Χριστουγέννων την 6^η Ιανουαρίου, δηλαδή την 6^η ημέρα από την πρωτοχρονιά, προς ανάμνηση της επί γης παρουσίας του Σωτήρα.

Η μεγάλη, όμως, εξάπλωση του Χριστιανισμού στη Δυτική Ευρώπη έφερνε μεγάλα προβλήματα στην κατήχηση των πιστών, γιατί εκεί λατρευόταν με ιδιαίτερη λαμπρότητα και πλήθος από παγανιστικές τελετές λίγο μετά τη χειμερινή ισημερία, και συγκεκριμένα στις 25 Δεκεμβρίου, ο «θεός ήλιος», όπως πιο κάτω θα αναφέρουμε!

Τότε, η Εκκλησία της Ρώμης θέτει την ανάγκη ορισμού ειδικής εορτής για την Γέννηση του Χριστού. Το δε έτος 350 μ.Χ. ο Επίσκοπος της Ρώμης Ιούλιος Α', επέλεξε την 25^η Δεκεμβρίου ως ημέρα εορτής των Χριστουγέννων, πού συνέπιπτε με προαναφερθείσες παγανιστικές τελετές, προκειμένου να αντικατασταθούν αυτές με τα Χριστούγεννα και να αρθούν τα εμπόδια διάδοσης της Χριστιανικής Πίστης.

Κύριος εκφραστής για την εφαρμογή της νέας εορτής στην Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης ήταν ο άγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος, φαίνεται δε να εορτάστηκαν εκεί για πρώτη φορά το 379 ή 380 μ.Χ. Ο Μ. Βασίλειος την εισήγαγε το 379 μ.Χ. στην Καισάρεια της Καππαδοκίας, το δε 386 μ.Χ. ο άγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος συγγράφει για την εορτή αυτή, η οποία, όπως επισημαίνει, ήταν γνωστή επί δεκαετίες στην Αντιόχεια και με πολλά επιχειρήματα αναφέρει ότι ο Χριστός γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου.

Στο σημείο αυτό, αξίζει να σημειωθεί το εξής πολύ σημαντικό γεγονός. Για την καθιέρωση της εορτής των Χριστουγέννων την 25^η Δεκεμβρίου, πέραν από την Εκκλησία της Ρώμης (Δύση) και στην Εκκλησία της

¹ Κ. Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, *Όχι στα Χριστούγεννα της Παγκοσμιοποίησης και της Νέας Εποχής*, εκδ. Φωτοδότες, σσ. 42-54.

Κωνσταντινούπολης (Ανατολή), συνετέλεσε κατά πολύ (ίσως και καταλυτικά) ο **Ιουλιανός ο Παραβάτης** και τα σχέδιά του!

Αυτός, αφού είχε επαναφέρει την ειδωλολατρία ως επίσημη θρησκεία της αυτοκρατορίας, **καθόρισε με διάταγμά του να εορτάζεται την 25^η Δεκεμβρίου ο «θεός ήλιος»**, όπως ακριβώς συνέβαινε την ειδωλολατρική εποχή!!!

Πέραν της εορτής αυτής, με άλλο διάταγμα του, έδωσε εντολή να εορτάζεται προς... τιμή του ήλιου πάλι(!) και η 1^η Ιανουαρίου, καθ' όσον αυτή ήταν η 1^η ημέρα του έτους της αυτοκρατορίας!

Τότε η Εκκλησία διαπίστωσε ότι αυτές οι κρατικές εορτές, που γίνονταν κατά διαταγή του Ιουλιανού με κάθε μεγαλοπρέπεια και ήταν μάλιστα και αργίες, παρέσυραν τους Χριστιανούς να τις παρακολουθούν, με αποτέλεσμα να παρασύρονται τελικά και σε ειδωλολατρικές λατρευτικές εκδηλώσεις! Έτσι, η Εκκλησία αποφάσισε να μεταφέρει την εορτή των Χριστουγέννων και της Γεννήσεως του νοητού Ηλίου της Δικαιοσύνης από την 6^η Ιανουαρίου στην 25^η Δεκεμβρίου και να εορτάζεται μαζί με την ειδωλολατρική εορτή του φυσικού ηλίου των ειδωλολατρών!!! Οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας (όπως ο άγ. Αυγουστίνος) αναφέρουν ότι την ημέρα αυτή δεν γιορτάζουμε τον ήλιο, όπως οι ειδωλολάτρες, αλλά Εκείνον, ο οποίος δημιούργησε εκ του μηδενός τον ήλιο!

Αποτέλεσμα αυτού ήταν οι Χριστιανοί να πηγαίνουν στους ναούς και να εορτάζουν μεγαλοπρεπώς την Γέννηση του Χριστού και να μην παρασύρονται πλέον στην παρακολούθηση των ειδωλολατρικών εορτών.

Επιπλέον, αφού η Γέννηση μετατέθηκε για την 25^η Δεκεμβρίου, για την 1η Ιανουαρίου καθιερώθηκε η εορτή της Περιτομής του Χριστού, τότε που οι ειδωλολάτρες γιόρταζαν για δεύτερη φορά τον ... ήλιο!

Αργότερα (τον 6ο αιώνα μ.Χ.) ο Ιουστινιανός, επιδιώκοντας την ενοποίηση της αυτοκρατορίας μέσω μιας ενιαίας θρησκείας, όχι μόνο καθιέρωσε την 25^η Δεκεμβρίου ως ημέρα εορτής των Χριστουγέννων, αλλά προσδιόρισε αυτή να είναι και αργία, επιπλέον δε, εξέδωσε και διάταγμα, σύμφωνα με το οποίο η 25^η Δεκεμβρίου του έτους 754 της Ρωμαϊκής εποχής θα θεωρούνταν το έτος 1 μιας νέας περιόδου κι ενός νέου τρόπου χρονολόγησης, που θα χρησιμοποιούνταν σε όλη την επικράτεια. Έκτοτε έχουμε τη χρονολόγηση της προ Χριστού και μετά Χριστόν εποχής.

Ωστόσο, είτε ο Χριστός γεννήθηκε πράγματι την 25^η Δεκεμβρίου, είτε η ημέρα αυτή επιλέχθηκε για την αντιμετώπιση ή και την κατάργηση των παγανιστικών τελετών, που γίνονταν την ημέρα αυτή, το βέβαιο είναι ότι ο Χριστός ήρθε να καταργήσει τα είδωλα και τον διάβολο, που τα δημιούργησε και τα εμπνέει, γι' αυτό και ως εορτή έχει ιδιαίτερη σημασία για όλους μας. Δεν είναι δε καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι πολύ γρήγορα τα Χριστούγεννα κατέκτησαν τις ψυχές όλων.

2) Τί ακριβώς εόρταζαν οι ειδωλολάτρες την 25η Δεκεμβρίου;

Όλες σχεδόν οι ειδωλολατρικές θρησκείες του κόσμου, εόρταζαν με πολύ έντονο τρόπο τον μήνα Δεκέμβριο διάφορες εορτές, που ουσιαστικά είχαν να κάνουν με το χειμερινό ηλιοστάσιο στις 21 ή 22 Δεκεμβρίου!

Κατά το θερινό ηλιοστάσιο η ημέρα είναι η μεγαλύτερη του έτους (21 ή 22 Ιουνίου) και σηματοδοτεί την αρχή του καλοκαιριού. Κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο δέ, η ημέρα είναι η μικρότερη του έτους και σηματοδοτεί την έναρξη του χειμώνα.

Τότε ο πρωτόγονος άνθρωπος φοβόταν ότι ο ευεργετικός και ζωοδότης ήλιος, που κάθε σούρουπο χανόταν όλο και πιο νωρίς στο καταχρυσωμένο αυξάνοντας απειλητικά τη νύχτα, θα «σβηστεί» για πάντα, οπότε και ο ίδιος θα βυθιζόταν σ' ένα αιώνιο σκοτάδι και μάλιστα με αφόρητο κρύο! Μετά δε το χειμερινό ηλιοστάσιο, εόρταζαν την αναμενόμενη επαναφορά του ηλίου, πολλές δε αντιλήψεις για τη ζωή και τον θάνατο ή την αναγέννηση, είχαν συνδεθεί με αυτό! Όργανα δεν είχαν για να προσδιορίσουν ακριβώς πότε γινόταν αυτό, υπολόγιζαν όμως ότι ο ήλιος άρχιζε να παίρνει τη θέση του στον ουρανό λίγες μέρες μετά, πιθανόν στις 25 Δεκεμβρίου.

Ακριβώς στο σημείο αυτό, πλάστηκαν μύθοι, θρύλοι και παραδόσεις, δημιουργήθηκε πλήθος από προλήψεις και δεισιδαιμονίες, όλα τους με μεγάλη θρησκευτική (δηλ. ειδωλολατρική) σημασία!

Και αυτό γιατί ο πρωτόγονος άνθρωπος αισθανόταν ότι έπρεπε να βοηθήσει τον κύκλο αυτό, να βοηθήσει ακόμη και τον ήλιο για να ξαναρχίσει να ανεβαίνει και μ' αυτόν ολάκερη τη φύση, που νεκρή και παγωμένη περιμένει μία δύναμη για να ξαναγεννηθεί, να γονιμοποιηθεί και να καρποφορήσει! Γιατί πίστευε πως, αν οι θεότητες του κακού υπερίσχυαν στην αιώνια πάλη τους με το καλό, τότε ήταν πολύ πιθανόν ο ήλιος και η γη να μην ξαναγεννηθούν και μαζί τους να χαθούν για πάντα όλες οι σοδειές, που εξασφάλιζαν τη ζωή σε ανθρώπους και ζώα!!

Αυτός ήταν και ο λόγος που κατέφευγε σε διάφορες μαγικές ή μυστικιστικές πράξεις και τελετές, ηλιολατρικού περιεχομένου, προκειμένου να αποτρέψει το χάος και τις δαιμονικές δυνάμεις, που πίστευε ότι ξεχύνονταν απ' αυτό! Γιατί κατά την παχυλή του αντίληψη, μόνο με εορτασμούς κι εκδηλώσεις λατρείας μπορούσε να αποτρέψει το κακό!!

Τις τελετουργίες αυτές τις τελούσαν ντυμένοι με δέρματα και κεφάλια ζώων, άναβαν φωτιές όλη τη νύχτα, για να απομακρύνουν το σκοτάδι, χόρευαν και τραγουδούσαν γύρω από τις φωτιές, στόλιζαν τα σπίτια τους με τα λιγοστά φυτά, που επιβίωναν τον χειμώνα όπως γκι, ου, κισσό και κλαδιά δέντρων, ψιθύριζαν ξόρκια, ζωγράφιζαν μαγικά σύμβολα με αίμα ζώων στις πόρτες και τά ρούχα τους, τέτοια...

Έτσι, η περίοδος του χειμερινού ηλιοστασίου (που αργότερα έγινε Δωδεκαήμερο) είχε ιδιαίτερη συμβολική-μαγική σημασία κι έπαιζε σημαντικό ρόλο, τόσο στις ειδωλολατρικές τελετουργίες της γονιμότητας, όσο και του εξορκισμού των δαιμόνων και «η γέννηση του φωτός» συνδέθηκε πια με «την γέννηση του θεού», που την συμβολίζει.

Και μόνον αυτά αρκούν για να δείξουν από τί φοβερό σκοτάδι μάς απάλλαξε το Θείο Βρέφος της Βηθλεέμ! Και είναι το ίδιο σκοτάδι, στο οποίο η εωσφορική «Νέα Εποχή» θέλει να μας οδηγήσει πάλι.

Ακριβώς πάνω σ' αυτή τη λογική οι αρχαίοι ειδωλολάτρες, εκεί στις 25 Δεκεμβρίου, γιόρταζαν:

Την γέννηση πολλών ηλιακών θεοτήτων, όπως των : Όσιρη, Βάαλ, Διονύσου, Άδωνι, Άττι, του Περσικού Μίθρα, που εκείνη την εποχή είχε μεγάλη απήχηση στη Ρώμη και στις δυτικές επαρχίες της αυτοκρατορίας, του σκανδιναβού Μπάλντουρ κ.λπ. και ένεκα αυτού,

Είχαν καθιερώσει διάφορες σχετικές εορτές. Για παράδειγμα οι αρχαίοι Έλληνες είχαν τα Κρόνια, τα Διονύσια και τα Επιφάνεια του ηλιακού θεού Φοίβου-Απόλλωνα. Οι Ρωμαίοι γιόρταζαν σε ολόκληρη την αυτοκρατορία τους τα Βρουμάλια (από 24 Νοεμβρίου μέχρι 17 Δεκεμβρίου) και ακολουθούσαν τα Σατουρνάλια (από 18 έως 24 Δεκεμβρίου). Την 1^η Ιανουαρίου γιόρταζαν τις Καλένδες, στις 3 Ιανουαρίου τα Βότα (δηλαδή οι ευχές - vota) και στις 4 τα Ααρεντάλια, ενώ στις 7 Ιανουαρίου τελείωνε η περίοδος των εορτών αυτών! Οι Αιγύπτιοι, εκτός από τον Όσιρη και τον Σάραπη, είχαν και την ηλιακή εορτή των Φαραώ Οπέτ, που ήταν μία σύνθετη και ιδιαίτερα διαδεδομένη εορτή της αναγέννησης του ηλίου (Άμμων-Ρα) και στην εποχή των Πτολεμαίων ονομαζόταν «Επιφάνεια». Για τους Κέλτες ο χειμώνας ξεκινούσε την 1^η Νοεμβρίου με την εορτή Samain, όπως και για τους Νορβηγούς με την εορτή Yule κ.λπ.

Ας σημειωθεί ότι ο αυτοκράτορας Αυριλιανός (270 ή 275 μ.Χ.) συνένωσε μία σειρά τέτοιων παγανιστικών εορτασμών του χειμερινού ηλιοστασίου, που είχαν σχέση με τον θεό ήλιο σε μία, σε ένα είδος «φεστιβάλ» θα λέγαμε σήμερα, που το ονόμασε «**Γενέθλια του Αητήττου Ηλίου**» (με την έννοια ότι ο ήλιος δεν νικιέται από τίποτα, ούτε και από το σκοτάδι) με ημέρα εορτασμού την 25^η Δεκεμβρίου!

Έκτοτε η ημέρα αυτή καθιερώθηκε ως ημέρα γέννησης του ηλίου κι επομένως ως ημέρα εορτασμού όλων των παγανιστικών θρησκειών!!!

3) Τί συνέβαινε στις εορτές αυτών των ειδωλολατρών;

Ας πούμε δυό λόγια και για τις εορτές αυτές, τις οποίες αναγκάστηκε να απαγορεύσει η Εκκλησία με Τοπικές ακόμη δε και Οικουμενικές Συνόδους!

ι) Τα βρουμάλια

Τα βρουμάλια προέρχονταν από τους Ρωμαίους και σήμαιναν γενικά εορτή και πανηγύρι. Η λέξη προέρχεται από το λατινικό bruma, που σημαίνει την μικρότερη ημέρα του έτους και συμπίπτει έτσι με το χειμερινό ηλιοστάσιο. Ήταν μία πολυήμερη εορταστική περίοδος, αφού άρχιζε στις 24 Νοεμβρίου και τελείωνε στις 17 Δεκεμβρίου. Η εορτή αυτή σχετιζόταν με τα Κρόνια (Σατουρνάλια), στα οποία αναφερόμαστε πιο κάτω και είχε επιδράσεις και από άλλες ειδωλολατρικές εορτές, όπως της Δήμητρας και του Διονύσου και γινόταν η χοιροσφαγία, που διασώζεται μέχρι σήμερα, κατά την οποία οι χοίροι θυσιάζονταν στον θεό Κρόνο! Κατά την εορτή γινότουσαν οργανωτικοί χοροί, πολυτελή συμπόσια, διανεμόντουσαν δώρα κ.λπ. Τα βρουμάλια πέρασαν και στο Βυζάντιο, ο δε **λαογράφος Ν. Πολίτης** αναφέρει ότι τα συναντά κανείς μέχρι και τον 12^ο μ.Χ. αιώνα! Απαγορεύτηκαν από την Εκκλησία στο τέλος του 7^{ου} αιώνα, με τον 62^ο κανόνα της ΣΤ΄ Οικουμενικής Συνόδου και του 9^{ου} της εν Ρώμη Συνόδου.

ii) Τα Σατουρνάλια

Πρόκειται για γιορτή των Ρωμαίων προς τιμή του θεού Κρόνου (Saturnus), που ήταν και ο επώνυμος θεός της εορτής και φαίνεται ότι ταυτιζόταν με αυτόν της Ελληνικής μυθολογίας. Υπήρχε, μάλιστα, και σχετικός ναός μπροστά στο Καπιτώλιο της Ρώμης, εντός του οποίου βρισκόταν και το θησαυροφυλάκιο του κράτους! Τότε με πολλές θυσίες (η πρώτη μάλιστα γινόταν δημοσία δαπάνη μπροστά στο ναό του Κρόνου), τελετουργίες κ.λπ. κατά το πρότυπο των εορτών του καρναβαλιού, επιδίωκαν την αναγέννηση του κόσμου, τον οποίο ήθελαν να ξαναγεννηθεί με την αποκατάσταση της τάξης! Κατά την εορτή ανέστελλαν την απαγόρευση των τυχερών παιχνιδιών, γινόντουσαν μεγάλα συμπόσια σε καθένα δε απ' αυτά εκλεγόταν κι ένας βασιλιάς στις διαταγές του οποίου όλοι να υπακούουν και γίνονταν φοβερά πράγματα. Τον οργιαστικό της χαρακτήρα, παρόμοιο με αυτό των Διονυσίων, αναφέρει και ο Πλούταρχος, λέγοντας πως δεν μπορούσε κανείς να υπομείνει «τον ολόλυγμόν και τον θόρυβον»!

iii) Οι Καλένδες

Κατά την 1η Ιανουαρίου γινόταν η εορτή των Καλένδων, η οποία είχε αντικαταστήσει άλλες παλαιότερες, από πολλούς δε θεωρείται και η σπουδαιότερη. Υποστηρίζεται επίσης ότι διαρκούσε από τις 25 Δεκεμβρίου μέχρι τις 7 Ιανουαρίου. Κατά την εορτή αυτή προς τιμή της Ήρας και του Ιανού, κυριαρχούσαν τα συμπόσια, οι στολισμοί των σπιτιών, οι χοροί και τα τραγούδια, τα τυχερά παιχνίδια, οι ανταλλαγές δώρων, οι μεταμφιέσεις και οι μασκοφορίες κατά τη νύχτα, οπότε και σημειώνονταν πολλά παρατράγουδα και οργιαστικά πράγματα και γενικά επικρατούσε το Διονυσιακό πνεύμα στη χειρότερη μορφή του! Γι' αυτό και η εορτή των Καλένδων αποκαλείται «οργιαστική Διονυσιακή περίοδος»!!! Οι Πατέρες της Εκκλησίας την χαρακτήριζαν ως έργο του πονηρού και των σκοτεινών δυνάμεων και προέτρεπαν τους Χριστιανούς να απέχουν απ' αυτήν κι όλες τις άλλες. Γράφει ο Άγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος : «Τίποτε δεν είναι εχθρικότερο προς το πνεύμα του Χριστιανισμού, όσο τα συμβαίνοντα κατά τις νύχτες εκείνες». Τις Καλένδες απαγόρευσε για τους Χριστιανούς η ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδος με τον 62^ο κανόνα της, ως μη αρμόζουσες στο Χριστιανικό ήθος.

γ) Ο Ιησούς Χριστός

Ο κ. Ι. Χ. πρεσβεύει ότι το όνομα Ιησούς Χριστός προέρχεται εκ του ίημι = ο Κεχρισμένος θεραπευτής των ψυχών.

Σύμφωνα, όμως, με τον **Όσιο Νικόδημο τον Αγιορείτη**¹, ο Ιησούς Χριστός κατά την περιτομή Του έλαβε το γλυκύ **όνομα Ιησούς**, «και ότε φησίν επλήσθησαν ημέραι οκτώ του περιτεμείν το παιδίον και εκλήθη το όνομα αυτού Ιησούς»², το οποίο προείπε μεν ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, πριν συλληφθεί στην κοιλία της Παρθένου, τόσο στον μνήστορα Ιωσήφ, όπως λέει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος «τέξεται υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν»³, όσο και στην Παρθένο, όπως λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς⁴. Ιησούς είναι το κύριο όνομα του Μεσσία, κατά τον ιερό Αυγουστίνο⁵, το οποίο συνέχει όλη την ένσαρκο οικονομία, την σοφία, την δύναμη, την αγαθότητα και την άκρα αγάπη Του προς εμάς. Ιησούς είναι όνομα που, κατά μερικούς, υπερέχει και αυτό το τετραγράμματο όνομα του Θεού, επειδή αυτό μεν, το όνομα Ιησούς, δηλώνει συνεπτυγμένως το όνομα και του Κτίστου και του Κυρίου, εκείνο δε, το όνομα Θεός, δηλώνει μόνο ή το όνομα του Κτίστου ή του Κυρίου. Ιησούς είναι όνομα, το οποίο, κατά την εβραϊκή διάλεκτο, σημαίνει **Σωτήρ**, και το οποίο παράγεται από το **ρήμα Ιαχά**, που σημαίνει σώζω, κατά τον Γεώργιο Κορέσσιο, τον ειδήμονα των εβραϊκών. Και, εν συντομία, Ιησούς είναι το όνομα το γεμάτο από κάθε παρηγοριά και σωτηρία και είναι όχι μόνο μία σύνοψη όλων των τελειοτήτων, που αρμόζουν στον Σωτήρα μας, ως Θεό, και όλων των αρετών, που Του αρμόζουν ως άνθρωπο, αλλά είναι και μία σύνοψη όλων εκείνων, που έκανε για την σωτηρία μας, και ένας αρραβώνας όλων εκείνων, που έχει σκοπό να κάνει στο μέλλον και να μας φέρει εμπράκτως στον τελικό σκοπό μας, που είναι ο Παράδεισος. Αυτό το άγιο όνομα, το υπέρ παν όνομα του Ιησού, το δοξάζουν και το προσκυνούν όλοι οι Άγγελοι στον ουρανό και όλοι οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί στη γη, και θα το προσκυνήσουν ακόμη και αυτοί οι υποχθόνιοι δαίμονες και οι άπιστοι άνθρωποι και οι νεοειδωλόατρες, καθώς έχει γραφεί «εν τω ονόματι Ιησού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων»⁶.

Σύμφωνα με τον **άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό**, το δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ο Υιός και Λόγος του Θεού, μετά την ενανθρώπιση ή μάλλον κατά την στιγμή της συλλήψεως του Λόγου στην κοιλία της Παναγίας, όποτε έγινε η ένωση της θείας με την ανθρώπινη φύση στη υπόσταση του Λόγου, λέγεται Χριστός. Το **όνομα Χριστός** είναι όνομα της υποστάσεως και δεν λέγεται για μία μόνο φύση, αλλά είναι σημαντικό των δύο φύσεων στον ενανθρωπήσαντα Θεό. Επειδή η ανθρώπινη φύση χρίσθηκε από τον Θεό, γι' αυτό ο Λόγος ονομάσθηκε Χριστός. Το όνομα Χριστός δηλώνει τον χρίσαντα Πατέρα, τον χρισθέντα Υιό και το χρίσμα Άγιον Πνεύμα. Όμως, επειδή η ανθρώπινη φύση χρίσθηκε από όλον τον Τριαδικό Θεό, γι' αυτό στη χρίση αυτή συμμετέσχε και ο Λόγος του Θεού. Αυτός ο Ίδιος ο Λόγος του Θεού έχρισε τον εαυτό Του, δίνοντας ως Θεός χρίσμα στο σώμα, με την θεότητά Του, και ταυτοχρόνως ήταν χριόμενος ως άνθρωπος. Επομένως, το όνομα Χριστός δηλώνει το συναμφοτέρο, δηλ. τον Θεό και τον άνθρωπο, τον Θεάνθρωπο Χριστό. Κατ' άκρα συγκατάβαση μπορεί να χρησιμοποιείται άλλοτε για την ανθρωπότητα του Χριστού και άλλοτε για την Θεότητα. Γιατί, μετά την καθ' υπόστασιν ένωση των δύο φύσεων, ο Λόγος ονομάζεται Χριστός. Έτσι, Αυτός που ήταν Υιός και Λόγος του Θεού πριν την ενανθρώπιση, ενώ παραμένει πάντοτε

¹ ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πνευματικά Γυμνάσματα*, εκδ. Β. Ρηγόπουλος, Θεσσαλονίκη 2004, σσ.162-166.

² Λκ. 2, 21.

³ Μτθ. 1, 21.

⁴ Λκ. 1, 31.

⁵ Ερμηνεία της α' και γ' επιστολής Ιωάννου.

⁶ Φίλιπ. 2, 10.

Υιός και Λόγος του Θεού, μετά την ενανθρώπιση ονομάζεται Χριστός, πράγμα το οποίο δηλώνει την ένωση των δύο φύσεων¹.

δ) Το σπήλαιο και η φάτνη

Ο κ. Ι. Χ. υποστηρίζει, επίσης, ότι το σπήλαιο, στο οποίο γεννήθηκε ο Χριστός, «υποδηλώνει την μήτρα του κόσμου, διότι επικοινωνεί με τα έγκατα της γης, συμβολίζοντας τα σπλάγχνα της γυναίκας, αλλά και της μητέρας γης, όπου συντελείται το φαινόμενο της κυοφορίας και κατ'επέκταση της ένζωσης δημιουργίας».

Η αλήθεια, όμως, είναι ότι στην εικόνα της Γεννήσεως του Χριστού η **φάτνη** εικονίζεται μέσα σε σκοτεινό σπήλαιο, διότι το μαύρο **σπήλαιο** συμβολίζει τον κόσμο, που ήταν σκοτισμένος από την αμαρτία. Επίσης, συμβολίζει τον Άδη. Η φάτνη βρίσκεται στο κέντρο της εικόνας μέσα σε ένα μαύρο τριγωνικό σπήλαιο, που φανερώνει τη σκοτεινιά του προχριστιανικού κόσμου, μέσα στην οποία λάμπει το Θείο Βρέφος. Πίσω από τη Φάτνη βρίσκονται δύο ζώα ένα βόδι και ένα γαϊδουράκι. Τα ζώα του στάβλου, που με τα χνώτα τους ζεσταίνουν τον Χριστό, συμβολίζουν του Ιουδαίους και τους Εθνικούς (ειδωλολάτρες), που δεν είχαν γνωρίσει ακόμη τον Λόγο του Θεού. Το σκοτάδι της σπηλιάς συμβολίζει αυτήν την άγνοια. Έτσι, για να πλησιάσει την άβυσσο ο Χριστός τοποθετεί μυστικά τη γέννησή Του στο βάθος του χάσματος, όπου το κακό ζει στην τελευταία του πυκνότητα. Η φάτνη, το σπήλαιο, τα σπάργανα είναι όλα δείγματα της κενώσεως της θεότητας και της άκρας ταπεινώσεως².

¹ ΣΕΒ. ΜΗΤΡ. ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ κ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ, *Οι Δεσποτικές εορτές: εισαγωγή στο Δωδεκάορτο και την Ορθόδοξη Χριστολογία*, εκδ. Ι. Μ. Γενεθλίου της Θεοτόκου (Πελαγίας) 1995, σσ. 46-47.

² http://www.schools.ac.cy/klimakio/Themata/Epikaira/xristougenna/eikona_gennisis/eikona1.html και <http://www.saint.gr/23/texts.aspx>

ε) Η θεώρησης του χρόνου

Σε άλλο σημείο γράφει ο κ. Ι. Χ. : «*Η παρθενική γέννηση θεόσταλτων μορφών, όπως και το τελετουργικό δράμα του θνήσκοντος και αναστάντος Θεού, αποτελεί ένα αρχέγονο μυσταγωγικό δρώμενο, που αλληγορεί τον αένναο κύκλο της γεννήσεως-αναπτύξεως-θανάτου και επαναγεννήσεως, που κατείχε κυρίαρχη διάσταση στον Ελληνικό κόσμο. Ο Ιησούς έρχεται ως θεάνθρωπος σε βιολογική εκδήλωση, για να αφυπνίσει κοιμισμένες συνειδήσεις και να διεγείρει πνευματικά ευρισκόμενες σε λήθαργο και ηθικό εκπεσμό κοινωνίες, ως θεϊκός απεσταλμένος*».

Είναι γεγονός πως τόσο στον αρχαίο ελληνικό όσο και στον εξωβιβλικό κόσμο επικρατούσε η **κυκλική θεώρηση του χρόνου**. Κατά τον ομότιμο καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ κ. **Γεώργιο Μαντζαρίδη**¹, «η θεώρηση αυτή συνδέεται άμεσα με την κοσμολογία και ειδικότερα με την παραδοχή της αιωνιότητας της ύλης. Σύμφωνα μ' αυτήν ο κόσμος δεν ξεκινάει από κάποια αρχή ούτε κατευθύνεται προς κάποιο τέλος. Γι' αυτό και δεν υπάρχει σε τελική ανάλυση καμιά πραγματική πρωτολογία ούτε εσχατολογία. Η αρχή συμπίπτει με το τέλος και το τέλος είναι μια καινούργια αρχή. Ο χρόνος είναι ένας κύκλος. Και ως κύκλος περιορίζεται στον εαυτό του. Όλα τα πράγματα επανέρχονται ή ανακυκλώνονται. Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Η μόνη διαφοροποίηση, που επισημαίνεται εδώ, είναι ότι άλλοι δέχονταν ότι κατά την ανακύκλιση επανέρχονται τα ίδια ακριβώς πράγματα (Πυθαγόρειοι), και άλλοι ότι καταστρέφονται τα παλιά και ξαναγίνονται καινούργια στη θέση τους (Ηράκλειτος, Εμπεδοκλής κ.ά.).

Σύμφωνα, όμως, με την βιβλική θεώρηση του χρόνου, ο χρόνος ταυτίζεται με το περιεχόμενό του. Εδώ δεν υπάρχει η έννοια κάποιου απολύτου χρόνου, όπου να καταγράφονται τα γεγονότα της ιστορίας, αλλά τα ίδια τα γεγονότα συνθέτουν με τη ροή τους τον χρόνο. Εξ άλλου η πίστη στη δημιουργία του κόσμου εκ του μη όντος, που είναι άγνωστη στην αρχαία ελληνική σκέψη, όπως και η προσδοκία της εκπληρώσεως των επαγγελιών του Θεού προς τον εκλεκτό του λαό μέσα στην ιστορία, υπαγορεύουν την **ευθύγραμμη θεώρηση του χρόνου**. Ο κόσμος έχει κάποια αρχή και κατευθύνεται προς κάποιο τέλος. Ο Θεός, που είναι Δημιουργός και Κύριος του κόσμου, είναι και Κύριος του χρόνου και της ιστορίας. Εκλέγει το λαό Του, συμπορεύεται μαζί του, φανερώνεται στην ιστορία, τον βοηθεί, τον καθοδηγεί και τον κατευθύνει στην εκπλήρωση των επαγγελιών Του.

Με την έλευση του Χριστού και την παρουσία Του μέσα στον κόσμο εισάγεται μια καινούργια προοπτική στο χρόνο. Το έσχατο προσφέρεται μέσα στο παρόν. Και κάθε στιγμή της ιστορίας προσλαμβάνει **εσχατολογικό χαρακτήρα**. Ενώ στον Ισραήλ το κέντρο του ενδιαφέροντος έπεφτε στις σωτηριώδεις φανερώσεις μέσα στο χρόνο και την ιστορία, στην Εκκλησία ο χρόνος και η ιστορία προσανατολίζονται στην **αιωνιότητα**. Ο Χριστός είναι το πλήρωμα του Νόμου και των Προφητών. Στο πρόσωπό Του εκπληρώνονται οι επαγγελίες του Θεού προς τον εκλεκτό λαό Του. Και η εκπλήρωση αυτή θεμελιώνει την τελική επαγγελία της αιωνίου ζωής. Ο Χριστός με τη ζωή και τη διδασκαλία Του, με τον θάνατο και την Ανάστασή Του, έδωσε στον άνθρωπο την προοπτική της αιωνιότητας. Η νέα αυτή προοπτική χαρακτηρίζει την Καινή Διαθήκη και την εκκλησιαστική παράδοση».

¹ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, *Χρόνος και άνθρωπος*, εκδ. Π. Πουρναράς, Θεσ/κη 1992, σσ. 13-14, 17-19.

στ) Η παρθενική γέννησις του Χριστού

Πέραν των ανωτέρω, ένα από τα πολλά παραδοξολογήματα των Νεοειδωλολατρών και του κ. Ι. Χ. είναι η συσχέτιση της εορτής των Χριστουγέννων με τη γέννηση του «ημίθεου» **Ηρακλή, του Περσέως, του Πλάτωνος, του Πρωτέως, του Απολλωνείου Τυανέως, του Διός, του Ερμή, του Διονύσου, της Αθηνάς** της αρχαίας ελληνικής μυθολογίας.

Κατά τον μακαριστό **Π. Τρεμπέλα**, «η **Ηλιολατρεία** είναι μία μορφή θρησκευτικής πίστης των ύστερων χρόνων της αρχαιότητας, στην οποία συνενώθηκαν οι λατρείες επί μέρους «ηλιακών θεοτήτων» με κυριότερες τις λατρείες του **Ηρακλή** και του **Μίθρα**. Η λατρεία του ηλιακού δίσκου αναπτύχθηκε στους λεγόμενους αυτοκρατορικούς χρόνους της Ρωμαιοκρατίας, ως μια μορφή μονοθεϊστικής πίστης, που ήταν απαιτητικό αίτημα των χρόνων εκείνων»¹.

Όμως, καμιά συσχέτιση της παγανιστικής ηλιολατρίας δε μπορεί να γίνει με το ιστορικό γεγονός της Γεννήσεως του Χριστού. Οι «ηλιακές θεότητες» δεν έχουν καμιά σχέση με το υπέροχο θείο πρόσωπο του Σαρκωμένου Θεού μας. Αυτά τα παράδοξα «θεικά» φανταστικά πλάσματα είναι απόλυτα ξένα από τη φύση του Θεού Λόγου. Για του λόγου το αληθές παραθέτουμε σύντομη παράθεση της μυθολογικής εξιστόρησής τους, για να καταλάβουν οι αναγνώστες μας τη διαφορά του γλυκυτάτου Ιησού με τον Ηρακλή και τον Απολλώνιο Τυανέα, που επιχειρούν οι παγανιστές να μας πείσουν ότι η Γέννησή Του είναι «κακέκτυπο δάνειο» της γέννησης του Ηρακλή, του Απολλωνείου και των υπολοίπων ψευδοθεών.

Ο Ηρακλής υπήρξε καρπός αισχρής μοιχείας του «Θεού» Δία με τη θνητή όμορφη Αλκμήνη, σύζυγο του βασιλιά των Θηβών Αμφιτρώνα. Ο ερωτομανής ψευτόθεος έβαλε στο μάτι την θελκτική βασίλισσα και ζητούσε ευκαιρία να την κατακτήσει ερωτικά. Όταν κάποτε ο σύζυγός της βρισκόταν σε κάποια εκστρατεία, μεταμορφώθηκε, πήρε τη μορφή του συζύγου της και μπήκε στην κρεβατοκάμαρά τους, ως κοινός απατεώνας. Ήταν τέτοιο το ερωτικό του πάθος, που επιμήκυνε ο άθλιος τη νύχτα σε τριπλό χρόνο (τριέσπερο). Από αυτή την εμετική μίξη γεννήθηκε ο Ηρακλής. Όταν γύρισε από την εκστρατεία ο Αμφιτρώνα και πληροφορήθηκε την εγκυμοσύνη της Αλκμήνης θέλησε να τη σκοτώσει. Τότε συνέβη το απροσδόκητο : **Ο ερωτομανής και απατεώνας «θεός» κατακεράυνωσε τον ατυχή απατημένο σύζυγο. Μετά τη μοιχεία ακολούθησε άδικος φόνος!** Αυτή την ανόητη και ανήθικη μυθολογική πίστη βρήκαν οι νεοπαγανιστές να τη συσχετίσουν με τη Γέννηση του Χριστού!

Σύμφωνα με τον αιδεσιμολογιώτατο πρωτοπρεσβύτερο **π. Κυριακό Τσουρό**², Δρ. Θεολογίας και Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκείων της Εκκλησίας της Ελλάδος, μεταξύ των «αρχαιολατρικών» ρευμάτων, που ασχολούνται με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού είναι και εκείνα που παραβάλλουν, εξομοιώνουν ή και ταυτίζουν τον Ιησούν Χριστόν με το αμφιλεγόμενο και παράξενο πρόσωπο του **Απολλώνιου του Τυανέα**.

Ο Απολλώνιος ο Τυανέας υπήρξε μια θρυλική μορφή, θεωρείται νεοπυθαγόρειος φιλόσοφος, μάγος, μύστης και σοφός, αποτελεί δε το σύμβολο των «εθνικών» στους ύστατους αγώνες τους κατά του Χριστιανισμού. Στις πηγές αναφέρεται ως «*θείος ανήρ*». Γεννήθηκε, κατά την επικρατούσα άποψη, την πρώτη δεκαετία του 1^{ου} μ. Χ. αιώνα, στα Τύανα της Καπαδοκίας. Οι πληροφορίες γι' αυτόν προέρχονται κυρίως από το έργο του λήμιου ρήτορα Φιλόστρατου, «*Βίος Απολλώνιου Τυανέως*» ή «*Τα ες τον Τυανέα*

¹ Π. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ, *Μυστηριακά θρησκεία και Χριστιανισμός*, Αθήνα 1932, σ. 23.

² ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΤΣΟΥΡΟΣ, *Ο Νεοπαγανισμός της «Νέας Εποχής»*, Αθήνα 2008, σσ. 429-437.

Απολλώνιον», το οποίο συνέγραψε κατά προτροπή της αυτοκράτειρας Δόμνας, συζύγου του Σεπτιμίου Σεβήρου, περί το έτος 220 μ.Χ.

Φαίνεται πάντως να υπερισχύει η άποψη ότι ο Απολλώνιος είναι μια μορφή, που επιλέχθηκε, κατά την κρίσιμη εποχή της επικράτησης του Χριστιανισμού, *«για να αναλάβει τον ρόλο του προσώπου που θα ανταγωνιζόταν τον Ιησού στα θαύματα και γενικά στην υπέρβαση της Φύσης»*. Εν τούτοις, *«παρά την επίμονη ενασχόληση των ελληνοιστών διανοητών με το πρόσωπό του, ο Απολλώνιος δεν είναι ένα ξεκάθαρο ιστορικό πρόσωπο»*.

Εκείνο πάντως, που προβάλλει μέσα από τις διηγήσεις για τον Τυανέα, είναι η προσπάθεια για μια κακέκτυπη αντιγραφή του ιστορικού προσώπου του Ιησού Χριστού, της διδασκαλίας του και της δραστηριότητάς του.

Βεβαίως, όλη αυτή η προσπάθεια των «αρχαιολατρών» να εξομοιώσουν ή και να ταυτίσουν τον Απολλώνιο τον Τυανέα με τον Ιησούν Χριστόν αποβαίνει τελικά μάταιη, καθώς η υπόθεση αυτή στερείται λογικών και ιστορικών ερεισμάτων. Η προβληματική μορφή του πολυθεϊστή Απολλώνιου του Τυανέα, και αν ακόμη θεωρηθεί ως ιστορικό πρόσωπο, ουδεμία σχέση μπορεί να έχει με τον αληθινό Ιησούν Χριστόν. Πιθανώς, μόνον ως ένας από τους συμβολικούς εκπροσώπους του αρχαιοελληνικού φιλοσοφικού κόσμου μπορεί να εκληφθεί, επιλεγμένος να υπηρετήσει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μια σπασμωδική και απέλπιδα αντίδραση της φθίνουσας αρχαιοελληνικής πολυθεϊστικής θρησκείας κατά του οσημέραι ανδρουμένου Χριστιανισμού.

Η κακοποίηση της ιστορικής επιστήμης είναι το κοινό γνώρισμα όλων των εχθρών του Χριστιανισμού, με προεξάρχοντες στις μέρες μας τους νεοπαγανιστές. Η πανούργα διαστρέβλωση της ιστορικής αλήθειας είναι το ισχυρότερο όπλο τους. Εκμεταλλεύονται την ιστορική άγνοια της πλατιάς μάζας των ανθρώπων ρίχνουν τα συνθήματά τους και πλανούν τους αδαείς.

Οι κοπιαστικές προσπάθειες των εχθρών του Χριστού να συκοφαντήσουν το θείο πρόσωπό Του και την αγία Εκκλησία Του έχουν μηδαμινά αποτελέσματα, διότι το ψέμα και η απάτη έχουν περιορισμένη δύναμη. Εν προκειμένω η απόπειρα των νεοπαγανιστών να μας πείσουν ότι η μεγάλη εορτή των Χριστουγέννων είναι κλεμμένο δάνειο από τις αρχαίες ελληνικές και Ιρανικές μυθολογικές παραδόσεις πέφτει στο κενό. Δεν πείθει ούτε τους ίδιους, που διαδίδουν αυτές τις ανοησίες. Οι φυσιολατρικές εορτές του χειμερινού ηλιοστασίου, τις οποίες ανάμειξαν με τις αρχαίες παγανιστικές εορτές των «ηλιακών θεοτήτων» Ηρακλή και Μίθρα, δεν είναι τίποτε περισσότερο από πανάρχαιες μαγικές τελετουργίες, των αρχαίων με σκοπό τη διάσωση του ήλιου από την καθοδική του πορεία! Το γεγονός αυτό αποτρέπει την προσέλκυση οπαδών στις ανόητες τελετουργίες τους. Οι τηλεοπτικές κάμερες είναι ο αψευδής μάρτυρας αυτής της σκληρής για τους παγανιστές πραγματικότητας.

Ο Ιησούς Χριστός δε μπορεί να έχει την παραμικρή σχέση με κανέναν από τους παγανιστικούς «θεούς». Πρώτιστα ο Χριστός είναι υπαρκτό ιστορικό πρόσωπο και εκείνοι ανύπαρκτα όντα, τερατώδεις νοητικές συλλήψεις ευφάνταστων και εν πολλοίς διεστραμμένων πνευματικά ανθρώπων. Η ποιοτική επίσης διαφορά μεταξύ του Χριστού και όλων των παγανιστικών «θεοτήτων» είναι κυριολεκτικά χαώδης. Ουδεμία σχέση υπάρχει μεταξύ του απόλυτα αγαθού, αναμάρτητου και απαθούς Ιησού Χριστού και των άθλιων, παθιασμένων, ανήθικων και γελοίων «θεοτήτων» της ποικίλης ειδωλολατρίας.

Η υπερφυής Γέννηση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού είναι μοναδική. Μόνο ο Χριστός γεννήθηκε ασπίλως, διέκοψε την διά της φυσικής γεννήσεως διαδοχική μετάδοση του προπατορικού αμαρτήματος, διότι η δική Του σύλληψη δεν ήταν φυσική, αλλά υπερφυσική, δεν συνελήφθη εκ θελήματος ανδρός και γυναικός, αλλά ασπύρως «εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου». Η μόνη άσπιλος και υπερφυής σύλληψη είναι η εκ Πνεύματος Αγίου και άνευ σποράς σύλληψη και γέννηση του Θεανθρώπου Χριστού εκ της Παρθένου Μαρίας. Είναι ο μόνος αναμάρτητος καθ'όλα, ο τελείως και απολύτως αναμάρτητος.

Ο Σαρκωμένος Λόγος, ο αληθινός Θεός μας *«εκ νυκτός έργων εσκοτισμένης πλάνης ιλασμόν ημίν (εποίησεν)»*, κατά τον υμνογράφο των Χριστουγέννων. Φώτισε τις ανήλιες και ζοφώδεις, εξ' αιτίας της αμαρτίας, καρδιές μας, διώχνοντας την πλάνη και τη σκοτοδίνη. Γι' αυτό και εμείς οι χριστιανοί είμαστε όντως «Ηλιολάτρες», μόνο που ο Ήλιος, που λατρεύουμε, δεν είναι ο υλικός και αναίσθητος ηλιακός δίσκος του ουράνιου στερεώματος, αλλά ο ζωντανός Ήλιος της Δικαιοσύνης, ο Υιός και Λόγος του Θεού του ζώντος, ο Οποίος, για χάρη της σωτηρίας μας, *«σαρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν»*¹. Αυτό το μέγα ιστορικό γεγονός εορτάζουμε λαμπρά την αγία αύτη ημέρα, πλημμυρισμένοι από άρρητη αγαλλίαση, όπως αρμόζει στην υποδοχή του Θείου Λυτρωτή μας²!

---

¹ Ιω. 1, 14.

² http://egolpio.wordpress.com/2008/12/30/xristougenna_mi8rougenna/#more-1329

ζ) Τα Άγια Επιφάνεια, Θεοφάνεια και το Πανάγιον Πνεύμα

Ο κ. Ι. Χ. θεωρεί ότι η λέξη Θεοφάνεια προέρχεται «εκ του Θεού + φαίνω = εκδηλώνω». Όμως, η λέξη Θεοφάνεια προέρχεται από το αποστολικό χωρίο της Α΄ Τιμ. 3, 16 : «*Θεός εφανερώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν Πνεύματι, ώφθη αγγέλοις, εκηρύχθη εν έθνεσιν, επιστεύθη εν κόσμω, ανελήφθη εν δόξη*» και έχει περισσότερο σχέση με την Γέννηση του Χριστού. Επίσης, η λέξη Επιφάνεια προέρχεται από το αποστολικό χωρίο της Τίτ. 2, 11 «*επεφάνη η Χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις*» και αναφέρεται περισσότερο στη Βάπτισμα του Χριστού, γιατί τότε οι άνθρωποι γνώρισαν την Χάριν της Θεότητας.

Τα Θεοφάνεια και ο αγιασμός των υδάτων δεν έχουν καμμία απολύτως σχέση με την «*αρχαιοελληνική τελετή των Πλυντηρίων, όπου οι ένθεοι μύστες έριπταν το ζόανο της θεάς Αθηνάς στη θάλασσα του Φαλήρου, εξ ου και η ονομασία τους «πλυντήρια*»», όπως διατείνεται ο κ. Ι. Χ. Σύμφωνα, όμως, με τον **άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό**, ο Χριστός βαπτίστηκε όχι επειδή είχε ανάγκη καθάρσεως, αλλά «*την εμπή οικειούμενος κάθαρσιν*», δηλ. οικειοποιείται τη δική μας κάθαρση. Ο Χριστός βαπτίστηκε, α) για να συντρίψει τις κεφαλές των δρακόντων στο νερό, επειδή υπήρχε η αντίληψη ότι οι δαίμονες κατοικούν μέσα στο νερό, β) για να πλύνει την αμαρτία και να θάψει ολόκληρο τον παλαιό Αδάμ μέσα στο νερό, γ) για να αγιάσει τον Βαπτιστή, αφού δεν αγίασε ο Πρόδρομος τον Χριστό, αλλά ο Χριστός τον Πρόδρομο, όταν ο τελευταίος έβαλε το χέρι του πάνω στο κεφάλι του Χριστού, δ) για να τηρήσει το νόμο, αφού Αυτός ο Ίδιος τον έδωσε και δεν έπρεπε να φανεί παραβάτης του, ε) για να αποκαλύψει το μυστήριο της Αγίας Τριάδος και στ) για να γίνει τύπος και υπογραμμός του δικού μας βαπτίσματος, που είναι τέλειο βάπτισμα, γίνεται με ύδωρ και Πνεύμα Άγιον και μάς απαλλάττει από το προπατορικό αμάρτημα.

Πέρα απ' αυτά, ο Χριστός με την βάπτισή Του στον Ιορδάνη ποταμό αγίασε και τα νερά. Γι' αυτό και την ημέρα των Θεοφανείων τελούμε την ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού των υδάτων και κατά τη διάρκεια της τελετής παρακαλούμε το Άγιον Πνεύμα να αγιάσει τα ύδατα. Έτσι, μετά τον αγιασμό παύει να είναι νερό της πτώσεως και γίνεται ύδωρ ανακαινίσεως, αφού ενώνεται με την άκτιστη Χάρη του Θεού.

Παράλληλα, ο κ. Ι. Χ. υποστηρίζει ότι «*το σύμβολο του Αγίου Πνεύματος, το περιστέρι, ήταν, κατά την αρχαιότητα, θεϊκό πτηνό, επιφορτισμένο με χρέη αγγελιοφόρου, ένα ουράνιο πτηνό της θεάς Αφροδίτης, που μετέφερε την αμβροσία στα ολύμπια ουράνια δώματα*».

Κατά την Ορθόδοξη θεώρηση, όμως, στην φανέρωση του Αγίου Τριαδικού Θεού στον Ιορδάνη ποταμό συμμετέχει και το Άγιον Πνεύμα, που είναι το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, όχι κατώτερο από τα άλλα δύο, αφού και αυτό είναι ομοούσιο με τον Πατέρα και τον Υιό. Ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής «*είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ωσει περιστεράν και ερχόμενον επ' αυτόν*»¹. Το «*επ' αυτόν*» αναφέρεται στον Χριστό. Οπότε την ώρα που κατήλθε το Άγιον Πνεύμα σαν περιστέρι και κάθησε επάνω στον Χριστό, ακούστηκε και η μαρτυρία του Πατρός.

Το Άγιον Πνεύμα εμφανίζεται «*ωσει περιστεράν*». Δεν ήταν περιστέρι, αλλά φαινόταν, είχε το σχήμα, τη μορφή του περιστεριού. Δεν προσέλαβε την φύση την ουσία του περιστεριού. Δεν εμπειστερώθηκε. Κι αυτό συνδέεται με το ότι το Άγιον Πνεύμα δεν είναι κτιστό, αλλά άκτιστο, όπως όλα τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος.

Η εμφάνιση του Αγίου Πνεύματος «*ωσει περιστεράν*», μας υπενθυμίζει τον κατακλυσμό του Νώε. Τότε η περιστέρα, που έστειλε ο Νώε έξω από την Κιβωτό, επέστρεψε, έχοντας στο ράμφος της κλαδί ελιάς και

¹ Μτθ. 3, 16.

ανήγγειλε το τέλος του κατακλυσμού. Την στιγμή της Βαπτίσεως του Χριστού το Άγιον Πνεύμα «*ωσει περιστεράν*» δηλώνει την λύση του κατακλυσμού της αμαρτίας. Δεν είχε στο ράμφος του κλάδο ελαίας, αλλά υποδείκνυε το έλεος του Θεού, που είναι ο Χριστός, ο αγαπητός Υιός του Πατρός.

Εκτός αυτού, η εμφάνιση του Αγίου Πνεύματος «*ωσει περιστεράν*» δηλώνει το άκακο και πράο. Επίσης, υπενθυμίζει ότι, όπως η περιστερά είναι καθαροτάτη και δεν παραμένει εκεί, που υπάρχει δυσωδία, έτσι και το Άγιον Πνεύμα είναι καθαρότατο και δεν παραμένει εκεί, που υπάρχει η δυσωδία της αμαρτίας¹.

---

¹ ΣΕΒ. ΜΗΤΡ. ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ κ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ, *Οι Δεσποτικές εορτές: εισαγωγή στο Δωδεκάορτο και την Ορθόδοξη Χριστολογία*, εκδ. Ι. Μ. Γενεθλίου της Θεοτόκου (Πελαγίας) 1995, σσ. 105, 106, 109, 110, 117.

η) Ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός

Ο κ. Ι. Χ. αναφερόμενος στο σύμβολο του Σταυρού, υποστηρίζει παραδόξως ότι αυτό «υπήρξε ανέκαθεν για τους Έλληνες ένα ιερό σύμβολο, υποδηλώνοντας την πίστη στην αθανασία της ψυχής».

Όμως, λέγει ο Απ. Παύλος : «Ο λόγος γαρ ο του σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί»¹. Το κήρυγμα του Σταυρού, του Εσταυρωμένου Χριστού είναι μωρία, αγνωσία, ανοησία στους απίστευτους, τους βλασφήμους και όσους βαδίζουν στην απώλεια. «*Ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν*»². Εμείς, όμως, οι Απόστολοι κηρύττουμε στους Ιουδαίους και τους Έλληνες (ειδωλολάτρες) Χριστό εσταυρωμένο, ο οποίος είναι σκάνδαλο, σκόνταμμα, εμπόδιο στους μεν Ιουδαίους, διότι λένε «Πώς μπορεί να είναι Θεός εκείνος που έτρωγε και έπινε με τους τελώνες και τις πόρνες και που σταυρώθηκε με τους ληστές»; Οι Έλληνες δε περιγελούν το μυστήριο και την πίστη του Εσταυρωμένου ως μωρία και αγνωσία, γιατί το να σταυρωθεί ο Θεός δεν γίνεται κατανοητό με συλλογισμούς και λογικές αποδείξεις από τις οποίες οι Έλληνες κρεμιούνται, αλλά με μόνη την απλή και απερίεργη πίστη, και γιατί ο Χριστιανισμός δεν είναι στολισμένος με ευγλωττία και ρητορική καλλιέργεια, στην οποία καυχώνται αυτοί³. Τον χλευασμό, την δυσπιστία και την κοροϊδία του Σταυρού και της Αναστάσεως του Χριστού, την διαπιστώνουμε και στην αντίδραση των Αθηναίων στον λόγο του Απ. Παύλου στον Άρειο Πάγο. «*Ακούσαντες δε ανάστασιν νεκρών οι μεν εχλεύαζον, οι δε είπον· ακουσόμεθά σου πάλιν περί τούτου*»⁴.

Στη συνέχεια ο κ. Ι. Χ. ταυτίζει τον Εσταυρωμένο Χριστό με τον Εσταυρωμένο Ορφέα. Σύμφωνα, όμως, με τον αιδεσιμολογιάτα πρωτοπρεσβύτερο **π. Κυριακό Τσουρό**⁵, «είναι βεβαίως γνωστό ότι ο σταυρός ήταν ήδη σε χρήση, με διάφορους συμβολισμούς, σε πολλούς λαούς, πολύ πριν συνδεθεί άρρηκτα με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ωστόσο η χρήση του Σταυρού στον Χριστιανισμό δεν έχει συμβολικό χαρακτήρα, αλλά στηρίζεται στο ιστορικό γεγονός της Σταυρώσεως του Χριστού. Εξ άλλου η χρήση στην χριστιανική τέχνη απεικονίσεων του Ορφέα, όπως του αιιδού ή του καθημένου εν μέσω θηρίων ή υπό την μορφή του Καλού Ποιμένος, για τον συμβολισμό του Χριστού, ουδόλως σημαίνει συσχετισμό του Χριστού με τον Ορφέα. «*Η προτίμησις αύτη οφείλεται όχι εις εξάρτησιν ιδίαν του χριστιανισμού εκ των ορφικών μυστηρίων, αλλά εις τον συμβολισμόν, όστις υπαγορεύεται από την θείαν και ακατανίκητον αποτελεσματικότητα της διδασκαλίας του Χριστού, ικανού να ελκύσει όλους τους ανθρώπους προς εαυτόν*»⁶. Όλοι αυτοί οι συμβολισμοί νοσηματοδοτήθηκαν ασφαλώς με χριστιανικό περιεχόμενο».

Υπογραμμίζουμε ότι κάθε προσπάθεια να συμβιβαστούν τα απολύτως αντίθετα, ο μύθος με την ιστορία, φανερώνει την πλήρη σύγχυση, που επικρατεί στον χώρο αυτό και αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα του έντονου συγκρητισμού, που αναπτύσσεται μέσα στα ρεύματα της «Νέας Εποχής».

¹ Α΄ Κορ. 1, 18.

² Α΄ Κορ. 1, 23.

³ ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Ερμηνεία εις τα ΙΔ΄ επιστολάς του Απ. Παύλου*, τ. Α΄, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1989, σσ. 377, 381.

⁴ Πράξ. 17, 32.

⁵ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΤΣΟΥΡΟΣ, *Ο Νεοπαγανισμός της «Νέας Εποχής»*, Αθήνα 2008, σ. 428.

⁶ «*Ορφικά μυστήρια*» ΘΗΕ 9, 981.

θ) Οι αρχαίοι φιλόσοφοι· οι προ Χριστού προφήτες

Σχετικά με το θέμα των «αγιογραφημένων ενθέων φιλοσόφων (Αριστοτέλης, Πλάτων, Σωκράτης κ.ά) σε τοιχογραφίες πρωτοχριστιανικών Εκκλησιών και Ναών», που θίγει ο κ. Ι. Χ., επιθυμούμε να καταθέσουμε ότι καυχώμαστε με μια ταπεινή καύχηση εν Κυρίω έμεις οί σύγχρονοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί Έλληνες, πού, στὰ πρόσωπα τῶν μεγάλων ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, ἀναγνωρίζουμε τρόπον τινά Ἑλληνες πρό Χριστοῦ Προφήτες καί τοὺς εἰκονίζουμε στοὺς ἐξωνάρθηκες τῶν Ἐκκλησιῶν μας.

Κατὰ τὸν **Καθηγητὴ Ν. Ζία** : «*Ἡ μεγαλωσύνη τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγκειται στὴ δυνατότητα πρόσληψης καὶ μεταμόρφωσης. Στὴ θετικὴ στάση ἀποδοχῆς. Ἡ ἀρνητικὴ στάση - ὅταν ὑπάρχει - δὲν εἶναι ἐχθρότητα ἢ βδέλυγμα, ἀλλὰ περιχαράκωση καὶ περιφρούρηση ἀγάπης γιὰ τυχόν ἀστοχία στὸν τελικὸ στόχο «ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι...» Ἡ Νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁ θρίαμβός της εἶναι ἡ κατάφαση τῆς εἰκόνας. Ἡ κατάφαση τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου». Μέσα στὸ διακριτικὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας κατανοεῖται καὶ «ἡ ἰστορία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Φιλοσόφων στοὺς Ὁρθόδοξους ναοὺς καὶ κυρίως στοὺς Νάρθηκες καὶ τὶς Τράπεζες Μοναστηριῶν. Πέραν τοῦ ὅτι ὅλες οἱ σωζόμενες παραστάσεις ἀπαντοῦν κυρίως σὲ Μοναστήρια, ἰδιαίτερη σημασία ἔχει τὸ γεγονὸς ὅτι βρίσκονται ἱστορημένες μορφές τῶν Ἑλλήνων σοφῶν σὲ Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐκεῖ πού διασώζεται αὐθεντικὰ ἡ Ὁρθόδοξη παράδοση καὶ βιώνεται ἡ Ὁρθόδοξη πνευματικότητα μέσα στὴν εἰκοσιτετράωρη λειτουργικὴ ζωὴ»¹.*

Χαίρονται, πιστεύουμε, κι αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ ἀρχαῖοι Ἑλληνες, πού βέβαια θὰ ἐπίστευσαν στὸ κήρυγμα τοῦ τριήμερεύσαντος στὸν τάφο Ἰησοῦ, καὶ θὰ καυχῶνται χωρὶς ἀμφιβολία γιὰ τὴν καλὴ ἐξέλιξη καὶ τὸν ἐγκεντρισμὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν καλλιέλαιο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ².

Χαίρονται, διότι ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἐδίστασε, στὰ πρόσωπα τῶν σοφῶν, Χριστιανῶν πλέον Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐγερθεῖ ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἀγνωσίας καὶ τῶν σκιῶν, καὶ νὰ παραλάβει τὸ Φῶς ἀπὸ τοὺς ἀγνώμονες Ἰουδαίους καὶ νὰ οἰκειοποιηθεῖ τὴν θεία κληρονομία τους, ἀκούγοντας τὸ ἐγερτήριο κάλεσμα τῆς Ἐκκλησίας : «*ἔγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπιφάνει σοι ὁ Χριστὸς*»³.

Καὶ ὄντως ἠγέρθη ὁ Ἑλληνισμὸς:

Ἀπὸ τὰ αἰνίγματα καὶ τοὺς μύθους, πέρασε στὴν ἐξ οὐρανοῦ ἀποκάλυψη. Ἀπὸ τὴν ἀσχημάτιστη καὶ ἀόριστη ἐλπίδα, πέρασε στὴν Προσδοκία τῶν Ἑθνῶν. Ἀπὸ τὸν βωμὸ τοῦ ἀγνώστου Θεοῦ, πέρασε στὸ ἱερὸ βῆμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐμπειρία ὅτι ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν ἐστί, ὁ Ἐμμανουήλ⁴.

¹ Ν. ΖΙΑΣ, «Ἑλληνες Φιλόσοφοι Ἰστορημένοι σὲ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ Μονές», *Τόλημ* 13 (Νοέμβριος 2001) 40-41.

² Ρωμ. 11, 24.

³ Ἐφεσ. 5, 14.

⁴ ΙΕΡΟΜΟΝ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, *Νέο-ειδωλολατρικὲς περιπλανήσεις καὶ ἡ ἀληθὴς ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας*, εκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου, Ἁγίου Ὁρος 2002, σσ. 40-41.

ι) Το (παγκόσμιο) Χριστουγεννιάτικο δένδρο

Ισχυρίζεται ο κ. Ι. Χ. ότι «το δένδρο συμβολίζει τον αένναο κύκλο της γεννήσεως-ακμής-φθοράς-θανάτου και επαναγεννήσεως» και ότι «οι χριστιανικοί λαοί σήμερα στολίζουν το δένδρο ως σύμβολο γονιμότητας και ελπίδας».

Όμως, σύμφωνα με τον συγγραφέα κ. **Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλο**¹, το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, το οποίο δυστυχώς λατρεύεται ως αυθύπαρκτη θρησκευτική οντότητα, κατέληξε να είναι το παγκόσμιο σύμβολο των Χριστουγέννων και ταυτόχρονα να βρίσκεται στο επίκεντρο της εορτής, μετατοπίζοντας την προσοχή μας απ' το νεογέννητο Βρέφος της Βηθλεέμ σ' αυτό το ίδιο το δένδρο αποκλειστικά!

Πρόκειται για ξενόφερτο έθιμο, που δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τις Ελληνορθόδοξες παραδόσεις μας. Πριν από δύο αιώνες ήταν τελείως άγνωστο σε όλες τις χώρες του κόσμου πλην της Γερμανίας κι έχει τις ρίζες του κυριολεκτικά στόν παγανισμό και την ειδωλολατρεία, γι' αυτό και υιοθετήθηκε από τη Νέα Εποχή και την παγκοσμιοποίηση.

Το Χριστουγεννιάτικο δένδρο προήλθε και διαδόθηκε από την Γερμανία, το υιοθέτησαν αρχικά οι βασιλικές οικογένειες και οι ανώτατοι άρχοντες(!), διαδόθηκε ως στοιχείο των ανωτέρων κοινωνικών τάξεων και κοινωνικής καταξίωσης (!) και στη συνέχεια εμπορευματοποιήθηκε, λόγοι που είναι αρκετοί για να καθιερωθεί σ' ολόκληρο τον πλανήτη!

Γράφει ο ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, αιδεσιμολογιώτατος πρωτοπρεσβύτερος **π. Θεόδωρος Ζήσης** : «Από όλες τις πληροφορίες των πηγών, της βιβλιογραφίας και της ζωντανής εμπειρίας και παραδόσεως δεν απομένει ίχνος αμφιβολίας περί του ό,τι το Χριστουγεννιάτικο δένδρο είναι ξενόφερτο έθιμο. Αποτελεί αυτό κατασταλαγμένη και αμάχητη γνώση»². Σε αντίθεση με την κατασταλαγμένη αυτή γνώση, ο κ. Ι. Χ. πρεσβεύει ότι το δένδρο «εσφαλμένα θεωρείται ένα έθιμο ξενόφερτο». Το θεωρεί ως ελληνικό έθιμο!

Και στη Χώρα μας το Χριστουγεννιάτικο δένδρο ήρθε επίσης από τους Γερμανούς, εγκαταστάθηκε στα παλάτια των βασιλέων και τα σπίτια της αριστοκρατίας και διαδόθηκε στο λαό με τα (καλλιεργηθέντα) μειονεκτικά αισθήματα των Ελλήνων έναντι των Ευρωπαίων!

Όλη αυτή η ξαφνική αγάπη, προβολή και παγκόσμια κυριαρχία του Χριστουγεννιάτικου δένδρου, που κατέληξε να είναι **το σύμβολο της μαγείας των Χριστουγέννων** και ως εκ τούτου **ένα από τα παγκόσμια σύμβολα της «Νέας Εποχής»**, δεν γίνεται χωρίς λόγο. Είναι τουλάχιστον ύποπτη! Κι αυτό θα κατανοηθεί καλύτερα αν ανατρέξουμε, πέραν από την Ιστορία του, και στην καταγωγή του, τις ρίζες του δηλαδή.

Τότε θα παρατηρήσουμε πως αυτές βρίσκονται στην δειδωλολατρεία της αρχαίας εποχής, τους Κέλτες και τους Δρυϊδες και με δύο λόγια την πρωτόγονη ειδωλολατρεία (ανιμισμός³ παγανισμό¹), αλλά και την μετέπειτα εξελιγμένη ειδωλολατρεία, αν μπορούσαμε να την πούμε έτσι!

¹ Κ. Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, *Όχι στα Χριστούγεννα της Παγκοσμιοποίησης και της Νέας Εποχής*, εκδ. Φωτοδότες, σσ. 59-87.

² ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. Π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Το χριστουγεννιάτικο δένδρο. Ξενόφερτο και αντιχριστιανικό*, εκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 2000, Σειρά 'Καιρός' Θέματα Εκκλησιαστικής Επικαιρότητας 15, σ. 14.

³ Πρόκειται για την πίστη πρωτογόνων λαών, κατά την οποία απέδιδαν ψυχή ή πνεύμα όχι μόνο στον άνθρωπο, αλλά και στα ζώα και τα φυτά, ακόμη δε και σ' αυτά τα άβυσχα πράγματα (πέτρες, ποτάμια, πηγές, βουνά, φεγγάρι, ήλιο, άνεμους, θελλες...)!!! Όλα αυτά τα λάτρευαν και ζητούσαν την βοήθειά τους, ενώ ταυτόχρονα φοβόταν την οργή τους! Μάλιστα για τα φαινόμενα εκείνα, που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν το μηχανισμό, πίστευαν ότι διέπονται από τη θέληση σκοτεινών και απόκρυφων δυνάμεων! Οι πρωτόγονες αυτές αντιλήψεις κατέληξαν στη μαγεία, τη μαγγανεία, τις δεισιδαιμονίες, τα ταμπού, την πολυθεΐα κ.λπ.

Δεν είναι τυχαίο ότι παγανιστικά και αρχαιολατρικά περιοδικά, που κυκλοφορούν σήμερα στα περίπτερα, και πολλά κείμενα, που γράφονται από τους ίδιους στο διαδίκτυο (internet) **αποσκοπώντας στην ανασύσταση της αρχαίας πλάνης**, γράφουν πολλά υπέρ του Χριστουγεννιάτικου δένδρου, **αποκαλώντας το ιερό !!!** Αυτό και μόνο αρκεί, για να μας προβληματίσει όλους, και μάλιστα εμάς τους Χριστιανούς, που το υιοθετούμε και το υπερασπιζόμαστε ασφαλώς από άγνοια.

Τόσο στην αρχαία Ελλάδα, όσο και στη Ρώμη, το έλατο ήταν **το ιερό δένδρο της Κυβέλης (= μητέρα των πάντων, θεά της γονιμότητας) οι δε καρποί του (τα κουκουνάρια) ήταν τα εμβλήματα της και γι' αυτό έφεραν τύχη κι ευημερία!!!** Αυτό ακριβώς εκφράζει με τις θέσεις του ο κ. Ι. Χ.

Είπαμε προηγουμένως πως το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, είναι **το παγκόσμιο σύμβολο των Χριστουγέννων!** Ωστόσο οι οπαδοί της «Νέας Εποχής» επιθυμούν να το αναδείξουν και να το προβάλλουν, και για ένα ακόμη λόγο. **Να αναβιώσει μαζί του κι ένας πανάρχαιος ειδωλολατρικός συμβολισμός! Να είναι «μαγικό αρχέτυπο και σύμβολο»,** όπως χαρακτηριστικά λένε!

Στα πλαίσια αυτά, το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, θέλουν να συμβολίζει το λεγόμενο «Υπέροχο Δένδρο της Ζωής», δηλαδή την Μεγάλη Μητέρα, τη θηλυκή αρχή και να βρίσκεται πάντοτε κάτω από τον «Αήττητο Ήλιο», που του αυξάνει την ιερότητα, το φωτίζει και το ζωογονεί, την χειμερινή τροπή και αναγέννηση του οποίου εορτάζουμε !!!

Ως γνωστόν, «Δένδρο της ζωής» ήταν το δένδρο, «του γινώσκειν καλόν και πονηρόν», που βρισκόταν στο μέσον του Παραδείσου, τον καρπό του οποίου ζήτησε ο Θεός από τον Αδάμ και την Εύα να μην γευθούν ποτέ, ως ένδειξη υπακοής στο θέλημά Του. Αντί αυτού έχουμε πλέον **το δένδρο (ξύλο) του Σταυρού.** Μάλιστα οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας βλέπουν στο «δένδρο της ζωής» την «εικόνα του Σταυρού», επί του οποίου ο νέος Αδάμ, ο Χριστός, μάς έδωσε εκ νέου την αιώνια ζωή. **Με δύο λόγια, το «δένδρο της ζωής», αντικαταστάθηκε και δεν είναι άλλο πλέον από τον Σταυρό.**

Γράφει πολύ εύστοχα ο Καθηγητής **π. Θεόδωρος Ζήσης :**

«Μπορούμε να τοποθετήσουμε το (Χριστουγεννιάτικο) δένδρο στις Εκκλησίες, όπου κυριαρχεί ο Σταυρός, το ξύλον της ζωής; Χρειαζόμαστε και άλλο ξύλο, εκτός από το ξύλο του Σταυρού, ο οποίος παραλληλίζεται από την Εκκλησία με το ξύλο του Παραδείσου;... Ο Σταυρός είναι το ζωηφόρο ξύλο και φυτό, το δένδρο υπό την σκιά του οποίου αναπαύονται οι Χριστιανοί και παίρνουν δύναμη για να συνεχίσουν τον δύσβατο δρόμο της πνευματικής τελειώσεως, κατά το συναξάρι της Κυριακής της Σταυροπροσκυνήσεως. Είναι το «τρισμακάριστον ξύλον εν ω ετάθη Χριστός ο Βασιλεύς και Κύριος, δι' ου πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας». Υπάρχει τόσο πλούσια νοηματοδότηση στο ξύλο του Σταυρού, ώστε η υιοθέτηση κάθε άλλου ξύλου, ως συμβόλου ζωής και αθανασίας, να αποτελεί ασέβεια και ύβρη προς τον Σταυρόν του Χριστού»².

Αλλ' ο **π. Θεόδωρος Ζήσης** τονίζει και μία άλλη διάσταση του θέματος, που είναι θεολογική, πολύ σημαντική, με την παγκόσμια εξάπλωση του Χριστουγεννιάτικου δένδρου, επομένως και σε όλους τους

¹ Πρόκειται για την αρχαϊκή, εκτεταμένη, ακόμη δε και άγριας μορφής ειδωλολατρεία και πολυθεΐα.

² ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Το χριστουγεννιάτικο δένδρο. Ξερόφερτο και αντιχριστιανικό*, εκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 2000, Σειρά 'Καιρός' Θέματα Εκκλησιαστικής Επικαρότητας 15, σσ. 28-29.

Χριστιανούς, αιρετικούς και μή, όλων των αποχρώσεων και δογμάτων. **Το αποκαλεί «σύμβολο του συγκρητισμού¹ της Νέας Εποχής».** Γράφει:

«Στο χώρο της Εκκλησίας και της Θεολογίας υφίσταται η ξένη «ισοπεδωτική οικουμενιστική θεολογία, η οποία, με την περίφημη «θεωρία των κλάδων», διδάσκει ότι όλες οι χριστιανικές ομολογίες, Ορθόδοξοι, Παπικοί, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες αποτελούν κλάδους του ίδιου χριστιανικού δένδρου, και καμμία απ' αυτές δεν πρέπει να διεκδικεί ότι μόνη της είναι το δένδρο. Όλες είναι ίσες και ισότιμες ως προς την κατοχή της αληθείας, κατέχουν μέρος της αληθείας, όπως μέρη του δένδρου είναι και τα κλαδιά του. Ασφαλώς θα τρίβουν τα χέρια τους οι σκαπανείς και οι αρχιτέκτονες της Οικουμενιστικής κινήσεως του προτεσταντικού Παγκοσμίου Συμβουλίου των λεγομένων Εκκλησιών, όταν βλέπουν ότι το, προτεσταντικής κατά πολλούς προελεύσεως, δένδρο γίνεται σύμβολο μιας πανχριστιανικής ενότητας, παρά τις διαφορές των Χριστιανών, και πραγματοποιεί τη θεωρία των κλάδων. Το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, σύμβολο του χριστιανικού δένδρου, με τους διάφορους κλάδους του. Η σύμπτωση είναι πολύ χαρακτηριστική. Στα σπίτια όλων των Χριστιανών δεν υπάρχουν στοιχεία, που να τους διαφοροποιούν, εικόνες, αγάλματα κ.ά., υπάρχει το δένδρο, που τούς ενώνει»²!!!

Το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, ως παγκόσμιο σύμβολο της «Νέας Εποχής», βουτηγμένο κυριολεκτικά στις δαιμονικές αντιλήψεις και δοξασίες της «αρχαίας πλάνης», έρχεται να υποκαταστήσει το Ξύλο της Ζωής, τον Σταυρό του Χριστού, και να καταργήσει την μόνη αλήθεια της Ορθοδοξίας Του!

Τό χριστουγεννιάτικο δένδρο ανατέλλει άλλο φως, τό φως της πλάνης, της πλαστής καί εφήμερης διασκέδασης, της παραποίησης καί της παραπληροφόρησης, καί οδηγεί τούς ανθρώπους νά εορτάζουν τά Χριστούγεννα όχι θεϊκώς καί υπερκοσμίως, αλλά πανηγυρικώς καί κοσμικώς, σύμφωνα μέ τόν άγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο³.

¹ Συγκρητισμός σημαίνει ανάμειξη, συγκερασμό και συγχώνευση των διαφόρων θρησκειών, δογμάτων κ.λπ. Έτσι αμφισβητείται καθαρά αυτός, που κατέχει την αλήθεια, εκείνο δε, που θα προκύψει (κάτι σαν ...χυλός στο μίξερ!), ασφαλώς δεν θα είναι η αλήθεια!

² ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Το χριστουγεννιάτικο δένδρο. Ξενόφερτο και αντιχριστιανικό*, εκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 2000, Σειρά 'Καιρός' Θέματα Εκκλησιαστικής Επικαιρότητας 15, σσ. 8-9.

³ ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, ομιλία «εις τά Θεοφάνια, είτουν Γενέθλια του Σωτήρος». ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Το χριστουγεννιάτικο δένδρο. Ξενόφερτο και αντιχριστιανικό*, εκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 2000, Σειρά 'Καιρός' Θέματα Εκκλησιαστικής Επικαιρότητας 15, σ. 15.

Β) Η μεταμόρφωση του αρχαίου Ελληνισμού από τον Χριστιανισμό

Σύμφωνα με τον ιερομόναχο **π. Φιλόθεο Γρηγοριάτη**¹, μᾶς κάνει ἐντύπωση ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς Ἕλληνες Νεο-παγανιστές δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τὴν συνέχεια καὶ τὴν ὠραία αὐτὴ ἐξέλιξη τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, καὶ πέφτουν σὲ σοβαρὰ καὶ ἀντι-ἐπιστημονικὰ σφάλματα.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν **Νεκτᾶριος ἐπίσκοπος Πενταπόλεως** ὁ θαυματουργός, ἀναφερόμενος σὲ ὅ,τι καλὸ ὑπάρχει στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλοσοφία, δηλ. τὸν «σπερματικὸ λόγον», γράφει:

«Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἔγινε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ φυλὴ παιδαγωγός γιὰ τὴν κατανόηση τῆς ἀλήθειας ποὺ ἀποκαλύφθηκε. Ὁ ἔρωτας πρὸς τὴν φιλοσοφία ἔγινε ἔρωτας πρὸς τὸν Χριστιανισμό καὶ ἡ φιλοσοφία ἔγινε πίστη στὸ Χριστό... Ὁ Ἕλληνας, ἀφοῦ γνώρισε τί εἶναι καὶ ποιός ὀφείλει νὰ γίνῃ, ἔβαλε σκοπὸ τοῦ τὴν τελειοποίησίν του. Ἐγίνε ἐραστὴς τοῦ πνεύματος καὶ ἐδημιούργησε κόσμον πνευματικόν, στὸν ὅποιο ἤθελε νὰ ζεῖ... Τέτοιος πλάσθηκε νὰ εἶναι ὁ Ἕλληνας, καὶ ἔτσι διαμορφώθηκε ὁ ἠθικός του χαρακτήρας. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἐνθουσιασθεῖ ἀπ' τὶς ἀρχές τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἦταν ἀγάπη, ὑποσχόταν νὰ διδάξῃ στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀλήθεια στὴν πῶς τέλεια καὶ πλήρῃ μορφή της, νὰ ἐνισχύσει καὶ ν' ἀνυψώσει τὴν φιλοσοφία στὴν πῶς ὑψηλὴ της περιωπῆ. Νὰ ἀποκαλύψῃ στὴν φιλοσοφία τὰ μυστήρια ποὺ εἶχαν μείνει καλυμμένα, νὰ δώσει λύση στὰ αἰώνια προβλήματα, νὰ σηκώσει τὴν ὁμίχλη ποὺ σκέπαζε τὰ μάτια τῆς διάνοιας τοῦ ἀνθρώπου, νὰ τὸν σηκώσει ἀπὸ τὸν ὕπνον του, νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὴν δεισιδαιμονία, νὰ συνδέσῃ τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὸ δεσμὸ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν Θεὸ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπο ἀπ' τὴν καταπίεση τοῦ ἀντιπάλου του, χαρίζοντάς του στὴ μὲν παρούσα ζωὴ τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία, καὶ στὴν μέλλουσα ζωὴ τὴν αἰώνια μακαριότητα. Ὁ Ἕλληνας, ἀφοῦ βρῆκε στὸ Χριστιανισμό τὶς ἀληθινὲς ἀρχές καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ τέλειου καὶ ἰδανικοῦ του... τὸν υἰοθέτησε καὶ τὸν ἔκανε κτῆμα του. Ὁ Χριστιανισμὸς, σὰν πρῶτον δῶρον τοῦ δώρισε μιὰ νέα ζωὴ. Καὶ ὁ Ἕλληνας τὸν ὑποστήριξε μὲ τοὺς ἀγῶνες του καὶ τὸ αἷμα του.

Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία καθοδηγοῦσε τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος στὸν Χριστιανισμό... τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρέας ποὺ λέγει ὅτι ἡ φιλοσοφία «ἦταν μὲν πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου ἀναγκαία γιὰ τοὺς Ἕλληνες, γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγῇ στὴ δικαιοσύνη. Μετὰ δὲ ἀπ' αὐτὴν γίνεται χρήσιμη γιὰ τὴν θεοσέβεια, ὄντας ἓνα εἶδος προπαιδείας γιὰ ὅσους ἀντιλαμβάνονται τὴν πίστη μὲ ἀποδείξεις... «Καὶ «παιδαγωγοῦσε (ἡ φιλοσοφία) καὶ αὐτὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος, ὅπως ὁ νόμος παιδαγωγοῦσε τοὺς Ἑβραίους εἰς Χριστὸν»².

Θὰ ἀποροῦν τὰ πνεύματα τῶν ἀγαθῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποὺ θὰ ἐπίστευσαν στὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ στὸν Ἄδη, τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος, καὶ θὰ οἰκτεῖρουν τοὺς συγχρόνους νεοέλληνες Παγανιστές, οἱ ὅποιοι ἐπιμένουν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν νὰ παραμένουν στὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς καὶ νὰ ἀδικοῦν τὸν ἑαυτὸν τους στερωῶντας τὸν ἀπὸ τὸ ἄκτιστο φῶς τῆς θεότητος Του.

¹ ΙΕΡΟΜΟΝ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, *Νέο-εἰδωλολατρικὲς περιπλανήσεις καὶ ἡ ἀληθὴς ἐμπειρία τῆς Εκκλησίας μας*, ἐκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου, Ἁγιον Ὄρος 2002, σσ. 70-81.

² ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ, *Μελέτη περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας ὡς Προπαιδείας εἰς τὸν Χριστιανισμό*, Πειραιεὺς 1990, σσ. 1, 7-8.

Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς ἀναφέρει σὲ σχετικὴ ὁμιλία του γιὰ κάποιον Γερμανὸ θεολόγο, ποὺ εἶπε ὅτι, ἂν ὁ Πλάτων ζοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ Τὸν ἔβλεπε (τὸν Κύριο), θὰ ἔπεφτε στὰ πόδια Του καὶ θὰ ἀναφωνοῦσε σὰν τὸν ἀπόστολο Θωμᾶ : «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»!

Λέγει δὲ σὲ ἄλλη μελέτη του:

«Κάθε δίλημμα σήμερα τοῦ τύπου «Ὁρθοδοξία ἢ Ἑλληνισμός» εἶναι ὄχι μόνο πλαστό, ἀλλὰ καὶ ἐθνοκτόνο. Γιατὶ σημαίνει τάση ἐπιστροφῆς στὴν ἀτέλειά μας, στὴν παλαιὰ ἀγωνιώδη ἀναζήτησή μας. Ἐνῶ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, ποὺ διασώζει τὴν αὐτοσυνειδησία του, τὸ ζητούμενο εὐρέθη. Εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. «Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν... εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ!» «Εὐρομεν τὴν ἀλήθειαν!» Κάθε ἀποδέσμευση τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία δὲν συνιστᾷ μόνο τραγικὸ διαμελισμὸ τῆς ὑπάρξεώς μας, ἀλλὰ καὶ καθαρὸ παραλογισμό, ἀφοῦ ἢ τυχὸν ἐπιστροφή στὸν αὐθεντικὸ Ἑλληνισμό, θὰ καταλήξει ὡποσδήποτε στὴν γνήσια ἐκείνη ἀναζήτηση, ποὺ ὀδήγησε στὴν ἔνωσή του μὲ τὴν Ὁρθοδοξία. Ἐξω ἀπὸ τὴ ζήτηση αὐτὴ ἔμεινε...ὁ παγανισμὸς καὶ ὁ διονυσιακὸς αἰσθησιασμὸς τοῦ Γραικύλου. Γι' αὐτό, ὅπου χάνεται ἡ Ὁρθοδοξία χάνεται καὶ ὁ Ἑλληνισμός»¹!

Ἐξ ἄλλου ὅπως ἔγραφε ὁ ἀείμνηστος ὀρθόδοξος θεολόγος **Παναγιώτης Νέλλας** :

«... τὴν πραγματικὴ συνέχεια τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλοσοφίας εἶναι προτιμότερο νὰ τὴν ἀναζητήσουμε στοὺς Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν πρόκειται βέβαια ἀκριβῶς γιὰ συνέχεια, ὅπως θὰ τὴν ἔβλεπε ἡ ἱστορία τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ γονιμοποίηση. Ἡ ἀρχαία σκέψη γονιμοποιήθηκε ἀπὸ τὴν πίστη καὶ γέννησε τὴν πατερικὴ θεολογία. Βρισκόμαστε ὄχι μπροστὰ σὲ κατασκευὲς ἀλλὰ σὲ καρπούς, σὲ τέκνα. Ἔτσι προχωρεῖ ὁ, τι εἶναι γνήσιο καὶ ζωντανὸ μέσα στὴ ζωὴ... εἶναι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς. Δρόμος ἀνοιχτὸς καὶ γιὰ μᾶς τοὺς σημερινούς Ἑλληνες»².

Ἀναφέρει δὲ καὶ ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους, πανοσιολογιώτατος ἀρχιμ. **π. Γεώργιος Καψάνης**, σχετικά:

«Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ἔθεσαν τὰ θεμέλια τῆς Ἑλληνορθοδοξίας. Ἔγιναν οἱ πρωτεργάται τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ μας.

Αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς δοκιμάσθηκε ἔκτοτε μέσα στοὺς αἰῶνας καὶ ἄντεξε. Καὶ εἶναι ζωντανὸς καὶ δημιουργικὸς μέχρι σήμερα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ αὐτοὶ ποὺ τὸν ἐπιβουλεύονται καὶ θέλουν νὰ χωρίσουν τὸν Ἑλληνισμό ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία, γιατί θέλουν νὰ διώξουν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας καὶ ἀπὸ ἄλλα ὀρθόδοξα ἔθνη. Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερο, νὰ ἐπαναφέρουν τὴν ἀθεΐα ἢ τὴν ἀρχαία εἰδωλολατρικὴ θρησκεία μὲ τοὺς ψευδεῖς Ὀλυμπίους θεοὺς, τὶς θυσίες καὶ τὶς τελετές της.

¹ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, « Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνικὴ Αὐτοσυνειδησία », ἐν *Ἑλληνισμός καὶ Ὁρθοδοξία*, σ. 54.

² ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΕΛΛΑΣ, « Ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ Χριστιανικὴ θεολογία », Περ. *Σύναξη* 12, σ. 70.

Θέλουν δηλ. νὰ ἐπαναφέρουν αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς μᾶς ἐλύτρωσε καὶ αὐτὰ ποὺ μὲ ἀγῶνες πολλοὺς οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι καὶ τὸ μέγα νέφος τῶν Χριστιανῶν Μαρτύρων μὲ τὸ αἷμα τους ἐκαθάρισε.

Ἡ Ἐκκλησία προσέλαβε τὸν Ἕλληνα ἄνθρωπο, τὸν ἐβάπτισε, τὸν ἐκαθάρισε, τὸν ἐφότισε καὶ τὸν ἔκανε Χριστιανὸ Ἕλληνα. Τώρα θέλουν τὸν φωτισμένο Ἕλληνα νὰ τὸν ξεβαπτίσουν καὶ νὰ τὸν ὑποτάξουν καὶ πάλι στὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς ἀθεΐας.

Ἀπορεῖ κανεὶς γιὰ τὸ τόλμημα.

Ὁ σοφὸς Blaise Pascal γράφει κάπου ὅτι ὁ ἄνθρωπος (προφανῶς ὁ ἄπιστος) εἶναι πρόθυμος νὰ πιστεύσῃ τὴν οἰανδήποτε ἀνοησία ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προφανῆ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου...¹.

---

¹ ΑΡΧΙΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν Μόρφωσις κατὰ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας (Ὁμιλία).

Επίλογος

Ως επίλογο επιλέξαμε να παραθέσουμε την παρακάτω συγκλονιστική μαρτυρία¹, ενός εξοργιστικού και κατάπτυστου κειμένου της μηνιαίας έκδοσης «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ», εντύπου των οπαδών των συγχρόνων θιασωτών και επιδόξων αναβιωτών της λατρείας του Δωδεκαθέου, που καταδεικνύει το αιώνιο μίσος των νεοειδωλολατρών προς τον Ιησού Χριστό και τους Χριστιανούς. Πρόκειται για πραγματικό Λίβελλο, που προσβάλλει κατά τρόπο χυδαιότατο και αήθη αυτό τούτο το ΘΕΙΟ πρόσωπο του Ιησού Χριστού, τον οποίο αποκαλεί επί λέξει μεταξύ των άλλων - ακούστε καί φρίξτε - ΚΤΗΝΟΣ, τους δε πιστούς Χριστεπωνύμους Έλληνες, ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ!!

Ιδού μερικά αποσπάσματα του πρωτοσέλιδου άρθρου της εφημερίδας «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ» με τίτλο «ΠΙΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΙΔΑ», όπου γίνεται λόγος για την προετοιμασία μιας φοβερής μάχης, που οραματίζονται να δώσουν οι «ΓΝΗΣΙΟΙ» αυτοί ΕΛΛΗΝΕΣ, με σκοπό τον σφαγιασμό - στην κυριολεξία - των Χριστιανών και τον πλήρη αφανισμό της θρησκείας του ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ.

Γράφει, λοιπόν, μεταξύ των άλλων :

«Πηχτό σκοτάδι λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Οι άπιστοι (δηλαδή οι Χριστιανοί) στέκονται προ των πυλών. Μας έχουν περικυκλώσει. Έχουν χαραγμένο στο μέτωπό τους το σημάδι του ΚΤΗΝΟΥΣ. Θέλουν να κάψουν τους Φιλοσόφους. Θέλουν να γκρεμίσουν τους Ναούς. Θέλουν να σφάζουν τους Ιερείς (των Ολυμπίων). Θέλουν να καταστρέψουν τους βωμούς των Θεών. Θέλουν να μας υποδουλώσουν στο ΚΤΗΝΟΣ (τον Χριστό).

Δεν ξέρουν τί τους περιμένει.

Οι πολεμιστές ακονίζουν τα ξίφη τους. Θα γδάρουν τις σάρκες των βεβήλων. Σαλπίζει ο παϊάν του πολέμου. Δεν περιμένουμε. Με μίσος επιτιθέμεθα στους απίστους. Τα μαύρα σύννεφα προμηνύουν την ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΚΑΤΑΓΙΔΑ. Οι Ιερείς βρίσκονται από νωρίς στις επάλξεις του Φρουρίου. Εμψυχώνουν τους Έλληνες μαχητές. Οι Ελληνικές ψυχές φυλάσσονται με ζήλο από την Φρουρά των Αθανάτων θεών.

Ω, ξίφη των Θεών! Για πόσο καιρό θα παραμένετε σιωπηρά; Ελάτε έξω να τα βουτήξετε στο ΑΙΜΑ των ΑΠΙΣΤΩΝ (των Χριστιανών).

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ είναι αυτός, που κράτα το ξίφος του μακριά από το αίμα των απίστων.

Ω Θεοί! Κάψτε τα είδωλα του ΚΤΗΝΟΥΣ, που μολύνουν τις ψυχές μας. Τυφλώστε τους. Έρχεται η ώρα, που θα μιλήσει το μαστίγιο της Πίστεως, η Φωτιά της Αλήθειας, το Ξίφος του Λόγου και ο Πέλεκυς της Δικαιοσύνης. Οι Θεοί εμφανίζονται μέσα σε πύρινο άρμα. Τράβηξαν τα ξίφη τους. ΟΛΑ ΤΑ ΕΘΝΗ συμάχησαν με τους Έλληνες, για να πολεμήσουν το ΚΤΗΝΟΣ».

«Η νύχτα σχίζεται από την τρομερή φωνή του ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΔΙΟΣ. ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΟΣ. Χωρίς οίκτο η στρατιά των θεών θα εξολοθρεύσει τους απίστους και τους αποστάτες, θα πεθάνουν κατά ΧΙΛΙΑΔΕΣ, θα πνιγούν μέσα στο Αίμα τους, θα φάνε τις σάρκες τους. ΑΣ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ ΠΟΤΑΜΙ, για να ταξιδέψουν τα πλοία των Ελλήνων. Θα φτιάξουμε Πύρινη Ρομφαία από το γένος των Ελλήνων και θα ξεσκίσουμε τις σάρκες των απίστων».

¹ ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΤΕΡΝΟΠΟΥΛΟΥ-ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ, «Αποκαλούν «κτήνος» τον Ιησού Χριστό οι οπαδοί της Νεοειδωλολατρίας. Το παραλήρημα του αίσχους!» Θεοδρομία Ε³ (Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2003) 420-424.

«Βλέπω τις αστραπές να σκίζουν το σκοτάδι. Βλέπω την Πύρινη Ρομφαία να διαπερνά τις καρδιές των απίστων. Βλέπω τα ποτάμια να πλημμυρίζουν από το Αίμα των βεβήλων. Βλέπω τα ΠΟΡΝΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΙΣΤΩΝ (οι χριστιανικοί Ναοί) να γκρεμίζονται από την αγάπη των θεών. Βλέπω τους απίστους να γονατίζουν και να δοξάζουν τους ΘΕΟΥΣ. Το ΚΤΗΝΟΣ παραπαίει. Οι Ιερείς του καταφέρνουν το θανατηφόρο κτύπημα. Η πόλις των απίστων κατεστράφη. Τα λόγια και τα έργα τους ήταν εναντίον των Θεών. ΚΑΤΑΡΑ στους απίστους. ΚΑΤΑΡΑ στους ασεβείς. Η οργή των Θεών ξέσπασε πάνω τους. Η ημέρα της εκδικήσεως ήταν πάντα στο νου των Θεών. Καταπάτησαν τους ασεβείς. Τους τσάκισαν με τη θείκη οργή τους. Ξεδίψασαν τη γη με το αίμα των απίστων».

Σε άλλα σημεία της εφημερίδας αναφέρονται και τα παρακάτω :

«Δεν θα δειλιάσουμε μπροστά στο ιερό καθήκον, που μας θέτουν οι Θεοί και ο ΛΑΟΣ. (Ποιός λαός;). Την κατάληψη της εξουσίας και το γκρέμισμα της τυραννίας των ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ. Οι αξίες της αιρέσεως των ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ εκπέμπουν τον επιθανάτιο ρόγχο τους».

Ζητούν ακόμη : «Να απελευθερωθεί η Ελλάδα από την δικτατορία της αιρέσεως των Ναζωραίων. Ονομασία των Ελλήνων με αρχαία ελληνικά ονόματα. Διδασκαλία στα σχολεία της Ελληνικής Θρησκείας (του Δωδεκαθέου). Αναστήλωση και ΕΠΑΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ όλων των ιερών ΝΑΩΝ. Παγκόσμια κυριαρχία του Ελληνικού Πνεύματος».

Οι διαφορές τους από τον Χριστιανισμό :

«Είμαστε θρησκεία, είναι μιά απάτη (ο χριστιανισμός). Πιστεύουμε σε Θεούς, που συνυπάρχουν με τη Φύση, πιστεύει σ' ένα εξωκοσμικό θεό, που μισεί τη Φύση. Προστατεύουμε τον Ελληνισμό, καταστρέφει τον Ελληνισμό. Σφυρηλατούμε την εθνική συνείδηση τών Ελλήνων, εξιουδαίζει τους Έλληνες (ο χριστιανισμός). Φέρνουμε την αγάπη, την ειρήνη και τη Σοφία, έφερε το μίσος, τις σφαγές και το σκότος».

Αυτά είναι μερικά ενδεικτικά απανθίσματα από τα κείμενα της εφημερίδας των νεοειδωλολατρών - κινούνται όλα στο ίδιο ύφος - τα οποία παραθέσαμε, για να πληροφορήσουμε τον κόσμο από ποιά «ευγενικά ιδεώδη» εμφορείται και τί επιδιώκει η θρησκεία των Δωδεκαθεϊστών.

Εμείς σήμερα οι νεοέλληνες έχουμε χρέος να μην αφήσουμε τους νεοπαγανιστές να μας περάσουν τα σχέδιά τους, τα οποία εξυπηρετούν το αντίχριστο κίνημα της «Νέας Εποχής» και της παγκοσμιοποιήσεως και που τελικά γι' αυτό δεν είναι μόνο αντιχριστιανικά, αλλά και ανθελληνικά¹.

---

¹ Εκτός από την προαναφερθείσα βιβλιογραφία του κειμένου, μπορεί κανείς να ανατρέξει και στα εξής βιβλία περί της νεοειδωλολατρίας : Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών, Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας· Δωδεκαθεϊσμός· Υποτίμηση Παλαιάς Διαθήκης· Ολυμπιακοί Αγώνες, Πρακτικά Επιστημονικού Συνεδρίου, Αίθουσα τελετών ΑΠΘ, 25-27 Μαΐου 2003, εκδ. Θεοδρομία, Θεσ/κη 2004 και Νεοπαγανισμός· η απειλή από το παρελθόν, εκδ. Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος 2007.